ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 24ον | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1910 | ΑΡΙΘΜΟΣ 987

ΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἐὰν μερικοὶ πατέρες τοῦ ἔθνους ἦτο δυνατὸν νὰ παραστοῦν εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνίδων, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ σχηματίσουν μίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν αἱ γυναῖκες ἐν γένει ἐργάζονται διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ὑπάρχουν βεβαίως πολλὰ τὰ κοινὰ σημεῖα μεταξὺ τοῦ προορισμοῦ τῶν ἀντιπροσωπευουσῶν τὰ διάφορα Ἑλληνικὰ γυναικεῖα σωματεῖα καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου. Αὐταὶ ὡς καὶ ἐκεῖνοι ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα ὁμάδων μὲ δρᾶσιν ἐθνικήν, δρᾶσιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπορρέει ἡ εὐτυχία τῶν ἀτόμων, ἢ τοὐλάχιστον ἡ βελτίωσις τῆς θέσεως αὐτῶν.

Ὑπάρχει μόνον μία οὐσιώδης διαφορὰ εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῶν καὶ ἐκείνων τῶν ἀντιπροσώπων. Ὅτι αἱ μὲν γυναῖκες δὲν ἔχουν καμμίαν ἐπίσημον ἰδιότητα ἐπιβαλλομένην ἢ ἀναγνωριζομένην ἀπὸ τὸ κράτος, ἐνῶ οἱ ἄνδρες μαζὴ μὲ τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν, ἔχουν καὶ εὐρύτατον στάδιον φιλοδοξίας καὶ ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς ἀπολαύσεις καὶ τιμὰς καὶ ἀξιώματα, εἰς τὰ ὁποῖα πολὺ συχνὰ θυσιάζεται ἡ εὐτυχία τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων, ὑπὲρ ὧν ὀφείλει νὰ ἀφιερώνῃ τὴν ζωήν του καὶ τὴν δρᾶσιν του ὁ πολιτευτής.

Κατὰ τοῦτο ἡ πολιτικὴ τῶν γυναικῶν, ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τοῦ κόσμου ὅλου εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἀνδρικῆς. Καὶ ὅταν λέγω πολιτικὴν δὲν ἐννοῶ βέβαια τὴν διὰ τῆς ψήφου παρεχομένην. Πᾶς ἄνθρωπος ἐργαζόμενος διὰ τὸ κοινὸν καλὸν ἐπισήμως ἢ μή, πολιτεύεται. Καὶ ἀπεδείχθη ἐκ τῆς πείρας ὅτι μεγάλοι πολιτευταὶ τῆς πατρίδος μας ἕως τώρα δὲν εἶναι ὅσοι ἔδρασαν εἰς τὸν τόπον των μὲ τὴν πολιτικὴν ψῆφον, ἀλλ' ὅσοι τὸν εὐηργέτησαν καὶ τὸν ἐτίμησαν μὲ τὴν μεγάλην καὶ ἀθάνατον πολιτικὴν μιᾶς γενναίας ψυχῆς καὶ ἑνὸς μεγάλου πνεύματος.

Ὁ Σωκράτης δὲν ἐπολιτεύθη ποτὲ καὶ ὑπῆρξεν ἡ μεγαλητέρα δόξα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ ὁ Ἀβέρωφ δὲν ἐπάτησεν παρὰ δύο τρεῖς φορὰς εἰς τὴν ζωήν του τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος καὶ εὐηργέτησε τὴν χώραν, ὅσον κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαφόρους μεγάλους καὶ μικροὺς πολιτικούς της ἄνδρας.

Αἱ γυναῖκες λοιπὸν καὶ ἐδῶ πολιτεύονται εὐεργετικώτατα, ἀφότου ἱδρύθη τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι γυναικεῖον σωματεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνέγραφεν εἰς τὸ πρόγραμμά του τὴν λέξιν πρόοδος. Αἱ γυναῖκες πολιτεύονται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐννόησαν τὰς ἐλλείψεις καὶ τὰς ἀτελείας, αἱ ὁποῖαι περιστοιχίζουν τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν παιδιῶν των καὶ ζητοῦν νὰ τὴν βελτιώσουν. Αἱ γυναῖκες πολιτεύονται ἀφ' ὅτου ἀναπληρόνουν τὸ ἐπίσημον κράτος εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, ἀγωνιζόμεναι ὑπὲρ τῆς

βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν δυστυχῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων. Αἱ γυναῖκες πολιτεύονται ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤρχισαν νὰ μελετοῦν τοὺς ἀδίκους νόμους, οἱ ὁποῖοι κανονίζουν τὰ τῆς ζωῆς των καὶ ζητοῦν τὴν ἀναθεώρησιν καὶ μεταρρύθμισίν των.

Ἡ πολιτική των εἶναι ἥσυχος καὶ ἀθόρυβος, ἀλλὰ ἐπίμονος, ἀλλὰ συστηματική, ἀλλὰ μελετημένη εἰς ὅλα αὐτῆς τὰ σημεῖα. Κανεὶς ἀπὸ ὅλους ὅσους φωνάζουν καὶ κόπτονται διὰ τὴν ἐπίσημον πολιτικὴν δὲν φαντάζεται τὶ ἐργασία γίνεται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀπὸ τὴν σκεπτομένην καὶ μελετῶσαν καὶ ἐργαζομένην γυναῖκα. Κανεὶς δὲν φαντάζεται ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα καπέλλα καὶ ἀπὸ τὰ κλασικὰ τοῦ συρμοῦ κτενίσματα ἀνθεῖ τώρα μία γενναία σκέψις καὶ ἕνας νοῦς μελετημένος, ὁ ὁποῖος ταξινομεῖ προγράμματα καὶ συστήματα μεταρρυθμιστικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τόσα προκύπτουν καὶ ἠμποροῦν ἀκόμη νὰ προκύψουν εἰς τὸ μέλλον ἀγαθά. Καὶ κανεὶς ἀκόμη δὲν φαντάζεται ὅτι κάτω ἀπὸ τὴς ντανταλλες τῶν ὡραίων φορεμάτων πάλλουν ψυχαὶ γενναῖαι καὶ καλαί, αἱ ὁποῖαι ἀφοσιώνονται χωρὶς ἐξωτερικὰς ἐπιτηδεύσεις καὶ Ἰησουϊτικὰς ὑποκρισίας εἰς τὸ καλὸν καὶ τὸ ὡραῖον καὶ τὸ εὐγενές.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἡ μεγαλειτέρα μερὶς τῶν γυναικῶν τοῦ τόπου μας, ἐκείνη ὅπου ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς προόδου. Ἀλλ' αἱ πρὸ ἐτῶν μετρώμεναι εἰς τὰ δάκτυλα ἔγειναν τώρα πολλαί, πρωτίστως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔπειτα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ὁ Ἐθνικὸς σύνδεσμος ἑνώνει καὶ ἀδελφόνει ὅλας αὐτάς, διότι ἀκριβῶς τὰ προεδρεῖα των ἀποτελοῦν τὸ συμβούλιόν του. Μὲ τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον γίνεται γνωστὴ ἡ δρᾶσις των, ἀναπτύσσεται τὸ μεταξύ των αἴσθημα τῆς συναδελφότητος καὶ ἀλληλεγγύης καὶ αἱ ἀδαέστεραι διδάσκονται καὶ φωτίζονται καὶ ἀντλοῦν παραδείγματα δράσεως λογικῆς καὶ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας.

Εἰς τὴν προχθεσινὴν τρίμηνον συνεδρίαν τοῦ Ἐθνικοῦ συνδέσμου παρέστησαν ἀντιπρόσωποι ὅλων περίπου τῶν ἐν Ἀθήναις γυναικείων σωματείων. Τοῦ Συλλόγου καὶ Ἐργαστηρίου τῶν Κυριῶν ἡ κ. Ἀλ. Μαυροκορδάτου Πρόεδρος καὶ ἡ κ. Ἑλένη Πάλλη γραμματεύς. Τῆς Φιλοπτώχου ἡ κ. Αἰκ. Πασπάτη ἀντιπρόεδρος καὶ ἡ κ. Εὐφρ. Κετσέα γραμματεύς. Τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων ἡ κ. Λαμνῆ ἀντιπρόεδρος καὶ ἡ κ. Σαμιωτάκη, ταμίας. Τοῦ Συλλόγου τοῦ Πειραιῶς ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς ἐργάτιδος ἡ κ. Ξανθάκη Πρόεδρος. Τοῦ Σωματείου τῆς Προόδου ἡ κ. Ἄννα Παππαδοπούλου, Πρόεδρος καὶ ἡ δὶς Λίνα Λάμπρου γραμματεὺς. Τῶν Τμημάτων τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, αἱ πρόεδροι, ἡ κ. Ἑλένη Γρίβα τῶν Χηρῶν καὶ Ὀρφανῶν, ἡ κ. Αἰκ. Λασκαρίδου τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ, ἡ κ. Κ. Παρρὲν τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Οἰκοκυρικοῦ, ἡ κ. Μαρία Καλαποθάκη τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Νοσηλείας, καὶ ἡ κ. Εὐφρ. Δαγκλῆ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ. Τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ἡ κ. Κ. Παρρὲν πρόεδρος, καθὼς καὶ σύμβουλοι τοῦ Ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς ἐργάτιδος κ. ἄ.

Ἡ πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου κ. Ἑλένη Γρίβα ἀνεκοίνωσε τὴν μετὰ τῆς προέδρου τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου λαίδης Aberdeen ἀλληλογραφίαν της. Ἡ κ. Αἰκ. Λασκαρίδου ἀνέγνωσε τὴν ἀπάντησίν της πρὸς τὴν κ. Gordon διὰ τὴν δημοτικὴν μέσην καὶ ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν τῆς Ἑλλάδος, μὲ στατιστικὰς ληφθείσας ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Ἡ κ. Κ. Παρρὲν ἀνήγγειλε τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν τοῦ νομοθετικοῦ καὶ δημοσιογραφικοῦ τμήματος διὰ τὴν νομοθετικὴν γυναικείαν μεταρρύθμισιν ὡς καὶ διὰ τὴν δημοσιογραφικήν της προπαγάνδαν καὶ τὴν σχετικὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὰς κ.κ. d'Abbadie d'Arast καὶ Naber τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου. Ἡ κ. Μαρία Καλαποθάκη ἀνέγνωσε τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Συνδέσμου 1909, ἡ ὁποία ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ ἕδραν τοῦ Διεθνοῦς Συνδέσμου, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ὁλικὴν καὶ λεπτομερῆ δρᾶσιν τῶν προσηρτημένων εἰς τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον σωματείων.

Τὰ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικὸν γυναικεῖα σωματεῖα οἵα δήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ δρᾶσις των δύνανται ν' ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸν Ἐθνικόν μας Σύνδεσμον.

Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ συνεδρία αὐτὴ κατηναλώθη εἰς συζήτησιν καὶ ἀνακοινώσεις ἀναφερομένας εἰς τὸ κοινὸν καλόν, εἰς τὸν τρόπον ποῦ θὰ ἠμπορούσαμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς πολιτικῆς ρουτίνας, καὶ νὰ ἀνοίξωμεν νέους δρόμους προόδου καὶ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

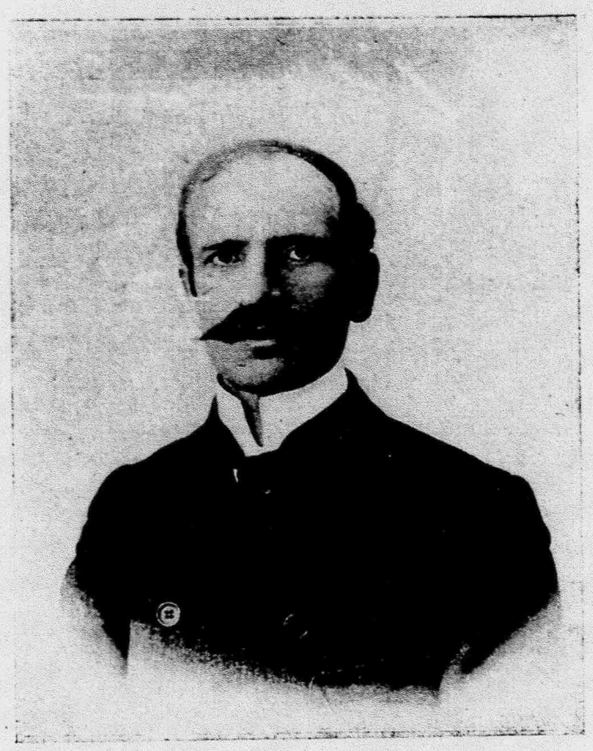

Ο κ. ΒΙΚΑΤΟΣ, ζωγράφος

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

[Ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὸ Παρίσι]

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου εἰς τὴν Γαλλίαν διωργανώθη συστηματικῶς πολιτικὴ κίνησις γυναικεία, σκοποῦσα τὴν ἐκλογὴν γυναικῶν βουλευτῶν. Οἱ φεμινισταὶ ἔλαβαν ἐνεργότατον μέρος καὶ εἰς τὰς μεγάλας γυναικείας πολιτικὰς συναθροίσεις αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν τῶν ἐκλογῶν, λόγοι ἀπηγγέλθησαν ἀπὸ φεμινιστὰς γερουσιαστάς, βουλευτάς, δημοτικοὺς συμβούλους καὶ ἄλλους πολιτευομένους.

Καὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἀκόμη ὅπου αἱ γυναῖκες αἱ ἐκθέσασαι κάλπην, δὲν ἐχαρακτηρίσθησαν οὔτε ὡς τρελλαί, οὔτε ὡς μέγαραι καὶ ἀνδρογυναῖκες, συνήθεις χαρακτηρισμοὶ αὐτοὶ τοῦ παρελθόντος.

Τὸ δελτίον τῶν γυναικῶν ὑποψηφίων περιελάμβανεν ἀρχικῶς ἐννέα ὀνόματα κατὰ τὸ ἀρχεῖον τοῦ Hôtel de Ville τῶν Παρισίων. Ὑποψήφιοι ἦσαν αἱ κ.κ. Lucie Perine, Hubertine Auclert, Chapuis, Renée Mortier, Bounardelle, Madeleine Pelletier, Kauffmann, L. Chemin, Marguerite Durand.

Ἀπὸ τὰς ἐννέα αὐτὰς ὑποψηφίους αἱ τέσσαρες μόνον ὡμίλησαν εἰς πολιτικὰς αἰθούσας, αἱ κ. κ. Hubertine Auclert, ἡ ἱδρύτρια τῆς πρὸ τριάντα πέντε χρόνων ἱδρυθείσης γυναικείας ἐφημερίδος la Citoyenne, Marguerite Durand, διευθύντρια τῆς πρὸ δεκαετίας ἐκδοθείσης καθημερινῆς πολιτικῆς ἐφημερίδος La Fronde, ἡ δοκτορέσσα Pelletier καὶ ἡ κ. Car. Kauffmann. Ἡ κ. J. de Marguerie ἡ ἐκτεθεῖσα εἰς τὸ ἕκτον διαμέρισμα τῶν Παρισίων εἶχε κοινὴν αἴθουσαν μετὰ τοῦ ὑποψηφίου κ. Wilhelm.

Αἱ γυναῖκες ὑποψήφιοι ἐζήτησαν τὰς αἰθούσας τῶν σχολείων διὰ τὰς προεκλογικὰς ἐργασίας των, καὶ διότι παρέχονται δωρεάν, ἀλλὰ καὶ διότι εἰς τὰς αἰθούσας αὐτὰς κάμνουν τὰς προεκλογικάς των ἐνεργείας οἱ ὑποψήφιοι ἀν-

δρες. Ἡ κ. Kauffmann ὑπῆρξεν ὁ μόνη ὑποψηφία, ἥτις ἀνεγνωρίσθη ὡς ἡμιεπίσημος ὑποψηφία—officieuse—καὶ ὡμίλησε πάντοτε εἰς σχολικὴν αἴθουσαν. Ἡ δοκτορέσσα Pelletier ἦτο ἡ ἐπίσημος ὑποψηφία τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος. Εἰς αὐτὴν δὲ παρεχωρήθη ἀσυζητητεὶ ὡς καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας ὑποψηφίους αἴθουσα σχολείου. Ἡ κ. Hubertine Aucler ἐνοικίασε τὴν ταβέρναν τοῦ Βολταίρου καὶ ἡ κ. Marguerite Durand ἐδέχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Γεωργῶν τῆς Γαλλίας καὶ εἰς τὸ Θέατρον τῶν Δύω Προσωπίδων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Fontaine.

Παντοῦ αἱ αἴθουσαι ἦσαν γεμάται κόσμου, ἀλλ' αἱ ὑποψήφιοι βουλευταὶ δὲν εἶχαν τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα τῶν πολιτικῶν κέντρων. Παρετηρήθη ὅτι ὁ Παρισινὸς λαὸς εἶναι πολὺ περισσότερον φεμινιστὴς ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν. Καὶ δι' αὐτὸ αἱ κ. κ. Kauffmann καὶ Auclert, αἱ ὁποῖαι εἶχαν τὰς πολιτικὰς αἰθούσας των εἰς λαϊκὰ κέντρα ἔγιναν δεκταὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἠκούοντο μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον. Τὸ ἐναντίον συνέβη μὲ τὰς ὑποψηφίους τῶν ἀριστοκρατικῶν διαμερισμάτων. Ἡ κ. Durand μάλιστα εἶχεν ἀκροατήριον ἀνήσυχον, ὁ ὁποῖον ἰδίως τὴν ἀπεδοκίμασε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπαρουσίασεν ἕνα ἠλίθιον, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχεν ἀναγραφῆ εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον τοῦ τμήματος, ἐνῷ εἰς αὐτὴν εἶχαν ἀρνηθῆ τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἂν καὶ εἶξευραν ὅτι καὶ ἐὰν ἐξελέγοντο αἱ γυναῖκες, ἡ ἐκλογή των θὰ ἠκυρώνετο, ὅμως τὰς ἐπεδοκίμαζαν μὲ σκέψεις καὶ ἰδέας, αἱ ὁποῖαι τιμοῦν τὴν ἀντίληψιν τῶν λαϊκῶν τάξεων. Ἀπὸ ἕνα χασομέρη καὶ ἀμαθῆ 'σὰν ἐμένα, εἶπε κάποιος πρὸς τὴν κ. Auclert, ἡ χειρότερη γυναῖκα εἶναι καλλίτερη. Καὶ ἄλλος: ὅταν θὰ μᾶς διοικεῖτε σεῖς θὰ βρίσκωμεν δικαιοσύνη.

Τὰς περισσοτέρας ψήφους συνεκέντρωσεν ἡ δοκτορέσσα δὶς Pelletier, μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ κ. Kauffmann. Κατὰ τὸν Intransigean πρώτη ἦλθεν ἡ κ. Auclert μὲ 590 ψήφους, β'. ἡ κ. Durand μὲ 403, γ'. ἡ δὶς Pelletier μὲ 340 καὶ ἡ κ.de Marguerile μὲ 130.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας αἱ ὑποψήφιοι ὑπῆρξαν τυχηρότεραι. Ἡ κ. Ἐλισάβετ Ρενὼ ἔλαβεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Isére 2,721 ψήφους καὶ ἡ δὶς Arria Ly 511 εἰς Toulouse.

Εἰς τὰς ἐκλογὰς αὐτὰς 63 ἄνδρες βουλευταὶ ἐξετέθησαν μὲ πρόγραμμα φεμινιστικὸν καὶ ὑπὲρ τῆς παροχῆς πολιτικῆς ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας.

ΟΤΤΟ ΔΕΛΦΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΘΕΑΣ

Β'

Κι' ἄξαφνο ἀνατρίχιασμα ἦρθε τὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ἀναμονὴν ἐκείνη νὰ χαλάσῃ. Τ' ἄψυχα φάνηκαν σὰ ν' ἀγροικοῦν κάποια στιγμὴ ποῦ ζωή, ποὺ ἔμελλε νὰ τοὺς δώσῃ. Σχήματα μύρια φωτεινὰ τρεμούλιασαν γύρω 'σ τοὺς μισοχάλαστους τοῦ ναοῦ τοίχους, σὰν τὰ παιγνίδια ποῦ κάνει τ' ἀντιφέγγισμα τῆς ξαφνισμένης λίμνης. Κι' ὁ νοῦς φτεροκοπήθηκε ὁλόβολος τοῦ Παρακλήτου. Ἡ Παρθενα Θεὰ μιλοῦσε! Μιλοῦσε; Κ' ἔλεγε μὲ γλῶσσα ἀνάκουστη, λαχταριστή, ποῦ ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ νιοῦ νὰ τρέμῃ, γιατ' ἦταν γλῶσσα ποῦ ἔνοιωθε βαθειά, κ' ἦταν τῆς ψυχῆς του γλῶσσα.

— Τέτοια θωρεῖς με, Παράκλητε, γαλανομάτη νιὲ κ' ὕστατέ μου ἀγαπημένε! Τέτοια θωρεῖς με, ὡς μὲ θωρεῖς! Εἶν' ἡ μορφή μου, ἀπάτη τῶν ὀνείρων σου πικρὴ δὲν εἶναι; Ἀλοί! Ἀλοί! Τώρα φτωχή, χήρα παρθένα μὲ θωρεῖς; Μὰ τῆς σεμνότητάς μου ἡ μόνη ἀπὸ μαγνάδι ἀράχνης φυλακὴ μ' ἀπομένει, μόνη! Μόνη κ' ἡ περηφάνεια μου συντρόφισσά μου, μόνη! Συντρόφισσα κουραστική. Ὤ, ἐσεῖς στολίδια φτωχικά, κούρια στολίδια! Ξένη, ὀρφανὴ θέλω κι' ἀπὸ σᾶς τώρα, θέλω νὰ μείνω ξένη! Γυμνή, πεντάφρανη ἀπὸ κάθε στόλισμα βαρὺ γιὰ μέ, βαρύ! Καί νὰ πετάξω θέλω ἀγύριστη ψηλά, ψηλὰ γιὰ πάντα, μακρυά, βαθιά!

Κάθε μυστήριο ἄλυτο ποῦ μ' ἔζωνε, ποῦ τρομερὴ καὶ μεγαλόπρεπη θεὰ μὲ φάνταζε, τώρα ἔφυγε κ' ἐγάθη. Ὅμως ἕνα φριχτὸ μυστήριο ἀκόμα μέσα μου μένει, καὶ μένω ἐγὼ καὶ θεὰ ἀκόμα μένω; Νεκρὴ ἔπεσε, συντρίμια τώρα ἡ Νίκη ἔγινεν, ἡ ἀδερφή μου, αἰῶνες τώρα! Στάχτη ἔχει γίνῃ τώρα, λάσπη, λάσπη! Ἀλοί, ἀλοί! Κάθε τοῦ κορμιοῦ μου ταιριαστὸ φόρεμα, στοχαστικὸ σημάδι, σύμβολο σοφὸ ἔσβυσε κι' ἀφανίστη. Φλόγα μεγάλη ἀπλώθηκε ψηλὰ κ' ἔσβυσ' αἰθάλη ἡ πανοπλία μου ὅλη, κ' οἱ στόλοι μου οἱ παρθενικοὶ καὶ τὰ προικιά μου! Καπνὸς τὸ κράνος τὸ φριχτὸ κ' ἡ στρίγλα Σφίγγα, τῶν δικῶν μου μυστικῶν φύλακας ἄγρυπνος, καπνὸς κ' οἱ γροῦπες οἱ ἄγριωποί, τῶν ἄυλων θησαυρῶν μου ὀρθοὶ σκοποί! Καπνὸς κ' ἡ κάκοψη αἰγίδα, τῶν πόθων μου καὶ τῶν ὀνείρων προστάτισσα σκληρὴ καὶ πολεμήστρα! Καπνὸς καὶ τὸ κοντάρι, πολέμαρχο πικρὸ κοντάρι, τρομάρα τῶν δειλῶν καὶ τῶν γενναίων! Ἀκόμα; Κ' ἡ ἀσπίδα μου καπνός, φοβερώτερη 'σ τὴ μάχη κι' ἀπὸ 'κεῖνο, ἀνίκητη συντροφισσά μου· ἡ ἀσπίδα μου ἡ τρισμεγάλη, τοῦ μίσους μου ἐκδικήτρα ἀλύπητη, καθρέπτης ἀπειρόκυκλος τοῦ κόσμου, τῆς Γοργόνας μου ἀπάτητο βασίλειο!

Ὤ, πῶς 'σ ἐμένα φτάνει ἀπὸ τὰ περασμένα τῶν αἰώνων βάθη, πῶς φτάνει ἡ δόξα τῶν αἱμάτων κ' ἡ φωτιά, ὅταν ἐμπρός μὲ τὴν ἀσπίδα μου χυμοῦσα, μὲ τῆς Γοργόνας τὸ νεκρὸ κεφάλι ἐμπρός, τὸ νεκρὸ περίμορφο κεφάλι, τὸ θανατοφόρο, ποῦ ἀγαπημένος μου λεβέντης, λάτρης μου, τῆς Χρυσῆς βροχῆς ὁ γυιός μοῦ τὄχε χαρίσῃ στόλισμα, δαχτυλίδι μου! Μυριάμοιρη Γοργόνα, παρθένα Μέδουσα, τοῦ Πήγασου φτωχὴ ἀδερφή, ὀμορφιὰ μάγισσα, ποῦ θανατόνεις, ζωντανὴ νεκρή κάθε ἀγάπη καὶ φιλία σου!

Καὶ πῶς 'σ τὸ νοῦ μου ἀντιχτυποῦν, πῶς ἀντιλάμπουν οἱ πολύδοξοι καιροί, ὅταν ντυμένη κόρη ἀνύπαντρη, σεμνὴ Ἀθηναία κόρη, ἐρχόμουν μὲ τὴς ἄλλες συντρόφισσες, συντρόφισσα ἄγνωστη κ' ἐγὼ 'στὸ πανηγύρι μέσα, προσκυνήτρα ταπεινὴ 'σ τὸ δικό μου τ' ἄγαλμα, κ' ἐρωτεμένη ἀνθρώπινα μὲ τοῦ σοφοῦ τεχνίτη τὸ εἴδωλό μου τὸ λαμπρό, πλάσμα λαμπρὸ σὰν τὴν ἀληθινή ἐμένα, τὴν ἄφαντη, τὴ φοβερή!

Ὅμως ἡμέρες πλάκωσαν σκοταδερές, κ' ἔγινε τὸ χρυσοδέματο εἴδωλό μου λάφυρο ἀνθρώπων ἄρπαγων, καὶ σπάρθηκαν 'σ τοὺς τέσσερες ἀνέμους τὰ μέλη μου τ' ἁρμονικὰ καὶ σπάρθηκαν, σπορὰ στείρα καὶ κατάρατη! Κι' ἀπόμεινε ἄδειος ὁ ναός μου, ἀλοί! Κι' ἀπόμεινα ἔρημη ἡ θεά, θεὰ καὶ λάτρισσα τοῦ ναοῦ μου, ἡ ἴδια! Γιατὶ οἱ πιστοί μου, οἱ δωροφόρητοι κ' οἱ διαλεχτοὶ ἀνάμεσα 'σ τοὺς διαλεχτούς μου, μ' εἶχαν ξεχάσῃ! Ἔτσι ἄρησαν καινούρι' ἄσχημα εἴδωλα, ξένα εἴδωλα χλωμά, βουβά, τὸ θρόνο μου γιὰ θρόνο τους νὰ πάρουν. Κ' ἔσκυψαν καὶ προσκύνησαν αὐτοὶ τὰ εἴδωλα τ' ἀγέλαστα, τἀχόρταστα ἀπὸ παρακάλειες καὶ λιβάνια. Κ' ἔστειλαν ὡς τὸν Ὄλυμπο τὴν πνιχτικὴ θυσία τους, ἀπὸ καπνούς, ἀπὸ κλάματα γιομάτη. Κ' ἐγώ; Ὤ, δόλια ἐγώ! Τά πέρατα γυρνῶντας, χωρισμένη ἀπὸ κάθε ἴσκιον ἀδερφό μου, τοῦ Ὀλύμπου φάντασμα ἀδειανό, παρηγοριὰν εἶχα ἐδῶ νὰ σταματῶ, νὰ ξαποσταίνω. Ἀ τοῦ καταφρόνητου ναοῦ μου τὸ σιωπηλὸ ἄπλωμα χαρὰν εἶχα νὰ πλανῶμαι. Τὰ παλιὰ τῆς νιότης μου εὕρισκα γλύκα ἀνάκουστη ἐδῶ νὰ ξαναλέω μονάχη. Ἐδῶ, βαρύκαρδη, κρεμοῦσα τ' ἄρματα, 'σ τοὺς τοίχους γύρω τοὺς γυμνοὺς τοῦ Πανέρημου Ναοῦ μου, γιὰ νὰ σκεπάζω κάποιες ἄσκημες ζωγραφιστὲς μορφές, ποῦ φαίνονταν σὰ νὰ μ' ἀγριοβλέπουν, γιὰ νὰ στολίσω τὴν φτωχὴν ἀθάνατη κατοικιά μου καὶ φυλαχτὰ περίβαλτα νὰ τῆς ἀφήσω, ἐνῷ σὲ μακρινὰ ταξείδια θὰ πετοῦσα. Γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ λόγος πρέπει ἐδῶ πέρα ν' ἀκουστῇ. Γιατὶ μὲ τὸν ἴσκιο τους κι' ἀπὸ τὸ μαγικό τ' ἀγκάλιασμά τους, τόσο ἀγανώτερα κι' ἀχνὰ κ' αἰθέρια τα μέλη μου γροικοῦσα. Αἰθέρια πλειότερο κι' ἀπ' τὸν ἀγνὸν αἰθέρα! Ὅμως, ὦ παιδιάρικο ὦ γυναικεῖο γέλασμα! Ὅταν ἔστρεφα πρόσχαρη, πιστὴ 'σ τὸ μουχλιασμένο ἀνάχτορό μου, μὲ ποιὰ ἀμολόγητη σπουδὴ φοροῦσα τ' ἄρματά μου, τ' ἄρματα τ' ἀραχνεφά, τὰ καπνισμέν' ἀπὸ λιβάνια, κι' ὁλόρθη 'σ τὸν τόπο τοῦτον, ποῦ πατῶ, καὶ ποῦ ἄρησε τ' Ἀγαλμά μου ὀρφανεμένον, τὴς ὀμορφιές μου καμάρονα μονάχη! Κ' ἤθελα νὰ δοκιμάσω ἂν ἔμοιαζα μ' Ἐκεῖνο. Ἂν τὸ διάβαινα 'σ τὴ

Ἕν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ κ. Βικάτου

λάμψη καὶ 'σ τὴ χάρη. Ὤ, κ' εἶχα λαχτάρα πῶς ταπεινή, πῶς φτωχικὴ ἤμουν ἐμπρός 'σ τὴ θύμησή του, τὴν ἀξέχαστη !

Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη μου παρηγοριὰ κ' ἡ ἀπατηλή μου περιφάνεια. Σ' τοῦ ντροπιασμένου ναοῦ μου τὴ συφορὰ καὶ 'σ τοῦ σκλαβωμένου Κάστρου μου τὸ περιγέλοιο αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ἀθῶα παρηγοριὰ κ' ἡ ἀπατηλή μου περιφάνεια ! Βάρβαροι τῆς στεριᾶς κρατοῦσαν καὶ τὰ δυὸ 'σ τὴ φτέρνα τους θεμέλια. Κ' ἦρθαν τοῦ πελάγου βάρβαροι, στεγνοὶ θαλασσομάχοι νὰ τοὺς πάρουν. Κ' ἐγώ ; Μὲ θλιβερὸ ἀργοκίνημα ἔλαμπα τότε 'σ τὸν αἰθέρα, πέρα κι' ἀπὸ τὰ σύνορα κάθε νοῦ κι' ἀπὸ κάθε λόγο πέρα. Κ' ἔφεγγε 'σ τὰ ἀπομακρινά, 'σ τ' ἄπατα τῆς ἀνάμνησής μου, ἀστέρι ἀγέραστο ὁ ναός μου, ὅταν τὸ βράδυ ἐκεῖνο φριχτὴ μὲ τύφλωσε φωτιὰ καὶ βρόντος μ' ἔσεισε σὰν κεραυνοῦ ὄχι ὀλύμπιου πειά, μὰ ποῦχε 'σ τὰ σπλάγχνα τοῦ ναοῦ μου γεννηθῆ κ' εἶχε ἄξαφν' ἀγριέψη καὶ σήκωσε 'σ τὰ ὁλόφλογα φτερά του κι' αὐτὸν μεσούρανα καὶ τ' ἅρματά μου ἀντάμα ! Χύθηκα ἀπὸ τὰ πέρατα μὲ τοῦ λογισμοῦ τὴ γληγοράδα, ἀπελπισμένη κι' ἄτρομη, 'σ τὴ φλόγα ἐκείνη μέσα ποῦ ἀνέβαινε ψηλά, τὴ φλόγα ν' ἀνταμώσω ποῦ πετοῦσε πυρωμένος δαίμονας 'σ τὸν Ὄλυμπο νὰ μ' εὕρη, γιὰ νὰ σβύση τὴ λύσσα του 'σ τὴ δυστυχιά μου. Ἀλοί, τ' ἀφάνταστο μανισμένο ἀγκάλιασμα, ποῦ κάνουν δυὸ θανάτου μίση !

Αἰῶνες τάχα βάσταξεν, ἢ μιὰ μονάχη ματιᾶς ροπὴ ἐκείνη ἡ μάχη ; Καὶ ὅταν ξεβγῆκα ἀπὸ τὴ λαύρα τὴν ταρταρική, τὴν κλέφτρα τῶν ἁρμάτων μου τὴν ἅρπαγη καὶ τοῦ ναοῦ μου τὴ φόνισσα τὴ φτονερή, κόσμος ἀλλόξενος ἐμπρός μου πρόβαλε κ' ἔνοιωσ' ἀγνώριστην ἐμὲ τὴν ἴδια κι' ἄμοιαστή μου. Ὅμως ἂν εἶχα μείνη ὁλάφραντη ἀπὸ κάθε ἀγάπη μου ἀκριβή, στείρα ἀπὸ κάθε μαγικὴ πηγή, πηγὴ τῆς δύναμής μου, εἶχα προφτάση κ' ἔσως' ἀπὸ τὸ πυροφλόγιστο καμίνι, ἀπ' τὸ ποτάμι τὸ χρυλακιστὸ κ' αἰθεροδόρμο, κ' ἔσωσα κι' ἅρπαξα τὸ πειὸ ἀκριβότερό μου φυλαχτό, ἀστέρι τῶν θησαυρῶν μου ὅλων, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τῆς φλόγας τῆς φριχτῆς τὸ χωνευτῆρι, ἀφοῦ ἔλουσα κ' ἐγὼ πολύπαθο τὸ θεῖο κορμί μου καὶ 'βγῆκα ἐκεῖθε πειὸ γλαρὴ καὶ πειὸ παρθένα, ὅπως γλαρώτερο κι' ἀπάρθενο βγῆκε κ' Ἐκεῖνο! Τώρα, Παράκλητε ἀκριβέ μου, τῆς ἀγάπης μου μοναχογυιέ, 'σ ἐσέν' αὐτὸ τὸ χάρισμα θὰ τὸ χαρίσω, φυλαχτό σου τὸ δικό μου φυλαχτὸ 'σ τὸ στῆθος σου θὰ τὸ κρεμάσω !

Σώπησε ἡ Θεά. Καὶ τὰ στερνά της λόγια δὲν ἄρησαν ἀπόρωνο κανένα, σβύνοντας τριγύρω 'στὸν ἀέρα. Δέχτηκαν τοὺς ἤχους τοὺς θεϊκοὺς βουβὰ τὰ ἐρείπια κι' οἱ κουφάλες τοῦ γερασμένου Κάστρου. Ἀχὸν κανένα δὲν ἀνάδωσεν ὁ Βράχος τῆς λαχτάρας τῆς κρυφῆς, ποῦ ἔδερνε τ' ἄψυχά του στήθια. Θάλεγε κανένας πῶς εἶχε ἀγροικήση καὶ κράτησε μέσα του καὶ μελετοῦσε τῆς Θεᾶς τὰ λόγια. Κι' ἄψυχον ἀντίλαλο δὲ θέλησε νὰ βγαλη αὐτός, πέτρινος ψυχωμένος, ξαφνικός, γίγαντας. Ὅμως τὰ λόγια τῆς Θεᾶς εἶχαν περάση μὲ τοῦ κεραυνοῦ τὸ βρόντημα τὰ πέλαγα καὶ τὰ βουνά, κι' ἁπλόνονταν, ἁπλόνονταν, κῦμα ἕνα μοναχὸ καὶ διάπλατο, ὡς ποῦ νὰ φτάσουν τ' οὐρανοῦ τοὺς ἄδειους κόρφους, τοὺς ἀπάνεμους. Γιὰ κάποια καιροῦ ἄπιαστη στιγμή, βαθειὰ βασίλεψε σιωπή. Κι' ἄξαφν' ἀπόκουφη καὶ μακρινὴ χύθηκε σαλαγὴ τριγύρω, σὰ μυριοκύματο ξεθύμασμα σὲ διάπλατο ἀκρογιάλι. Κι' ὁ Παράκλητος ἦρθ' ἡ στιγμὴ ἐκείνη ποῦ φοβήθηκε φριχτά. Γιατί δὲν ἦταν καθαρὸς ὁ λογισμός του νὰ ξεχωρίση ἂν σίμονε καὶ θέριευε ὁ ἀντίλαλος ἐκεῖνος, ἢ ἂν ἔφευγε καὶ χάνονταν πέρα πέρα. Μοναχὰ ἔνοιωθε σκοτεινὰ 'στὸ νοῦ του, πῶς τώρα καὶ κάτι ἄλλο θ' ἄκουε καὶ θὰ θωροῦσε. Καὶ 'σ τῆς ψυχῆς του τὴ σύγκλωνη τρομάρα μιὰ ἦταν καταφυγὴ κ' ἐλπίδα του, ἦταν ἡ Θεὰ Παρθένα.

Κ' ἡ Θεὰ Παρθένα εἶχε σηκώση πειὰ τὰ διάφανα, τ' ἀκίνητα λαμπρά της μάτια ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Παρακλήτου. Τώρα 'σ τὸν οὐρανὸν ἀτένιζε, ξένη ἡ Θεὰ ἀπὸ κάθε γύρωθέ της ταπεινὸ προσκύνημα κι' ἀπὸ κάθε κρυφανάβλεμμα τῆς φύσης, ποῦ τὰ πόδια της φιλοῦσε. Κι' ἀπαλὰ κ' ἥμερα πειὸ διάφανο κι' ἀχνὸ γίνονταν τῆς Θεᾶς τὸ κορμὶ τὸ θεῖο. Τ' ἀργυροφέγγισμα ποῦ τὴν ψύχωνε ἄρχιζε νὰ βασιλεύη. Μυστικὸ μούχρωμα περνοῦσε κάθε πόρον ἄυλον τῆς σάρκας τῆς θρεμμένης ἀπὸ κρυμμένων ἀστεριῶν ἀχτῖνες. Ὦ χαλασμός, ὦ θρῆνος! Ἔφευγε ἡ Θεὰ τώρα γιὰ τ' ἄφταστο ταξεῖδι ! Χωρὶς πομπή, χωρὶς χαρὰ ἔκανε ἡ Παρθένα τὰ πιστόφορα τὰ παρθενικά της. Καὶ 'σ τὰ λημέρια τὰ προσηλιακὰ γυρνοῦσε. Ἐκεῖ ὁ Αἰθέρας βασιλιᾶς καὶ ἡ βασίλισσα Γαλήνη, τὰ γονικά της τὰ θεϊκά, τὴν πρόσμεναν, τῆς ἄνοιγαν τὴν ἀγκαλιά τους !

Ἡ Παρθένα Θεὰ μιλοῦσε πάλι τώρα. Μιλοῦσε ; Καὶ γίνονταν ἀγάλια πειὸ βαθιὰ τὰ λόγια της· κ' ἔρτασαν 'σ τὸ τέλος ταπεινὰ γλυκόλογα, παράπονο ἄκακο, κλᾶμα σιγαλινὸ νὰ σβύσουν. Ἡ Παρθένα Θεὰ μιλοῦσε!

—Ἀκοῦτε σεῖς, περίγυρά μου ἄψυχα, πελεκητὰ λιθάρια καὶ σεῖς βουνά ! Καὶ σύ, Παράκλητε, ἄκου! Στερνὴ φορὰ γιὰ πάντα, ἐπίσημη ὥρα αὐτή, τὰ πόδια μου πατοῦν τὸν τόπο αὐτόν, ποῦ τόσο ἀγάπησα, πρὶν ἀνεμίσουν πρὶν φτερουγιάσουν. Ὦ χαρά 'σ τον τὸν Καλότυχο, ποῦ τ' ἀξιωθῆ τὰ γνάρια τους παρθένα νὰ τηρήση, ἄσβυτα 'σ τὴν ψυχή του νὰ τυπώση ! Κ' εὐλογημένος καὶ πανάρετος καὶ πάγκαλος, ποῦ τοῦ κορμιοῦ μου τοὺς ρητοὺς ὅμως κι' ἀθάνατους ρυθμούς, γραμμένους 'σ τὸν αἰθέρα ἀσάλευτους, διαμαντένιους 'σ τὸ νοῦ του δέση !

Παράκλητε, μονάκριβέ μου, χάρου καὶ κλᾶψε τώρα! Μὲ τ' ἀραχνόπλεχτά μου χέρια 'σ τὴν ὠχρή σου κόμη χύνω κάθε ἀμάραντη δροσιά, κάθε λαμπρόχρυσο τῆς εὐλογιᾶς μου καὶ θαμπερὸ πετράδι 'σ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου πλέκω. Ἀπὸ τοὺς ἀμάλαγούς μου κόρφους θησαυροὺς ζωῆς σοῦ στέλνω. Πιὲ ἀπὸ τὸ γάλα τ' ἄυλο, γίγαντα νικητὴ νὰ σ' ἀναδείξη ! Κλᾶψε καὶ χάρου! Καὶ τ' ἀκριβὸ πετράδι μου, τὸ μοναχὸ τῆς δύναμής μου λείψανο καὶ φυλαχτό μου, Παράκλητε, σοῦ τὸ χαρίζω ! Εἶν' ἡ Ἀσπίδα μου ἡ θεότρανη κ' ἡ μαγική, τῆς παλιᾶς μου ἀσπίδας εἴδωλο 'ξωτικὸ κι' ἄπιαστο. Αὐτὴ μόνη ἔμεινε ἀπὸ τὴν πανοπλία μου ὅλη, τῆς φλόγας καὶ τῆς σκοτεινιᾶς παντοτινὴ νικήτρα ! Τώρα καὶ πάντ' ἀνίκητη νικήτρα ! Ὅμως ὁ τρόμος της μὴ σὲ ξαφνίζη. Ἔχασε πειὰ τὴ δύναμη νὰ θανατόνη, ποῦχε. Χόρτασε ἀπὸ αἱμάτων κύματα τῆς παρθένας Μέδουσας τὸ νεκρὸ κεφάλι. Μιὰ θεία κατάρα, εὐλογητή, τώρα τῆς μένει ἀκόμα. Κάθε τοῦ κόσμου πλάσμα, ἢ κούφιο φάντασμα τοῦ νοῦ, ποῦ τ' ἀγαπήσης, ἅμα ποῦ ν' ἀντικρύση ἐκείνη, πανέμορφο κι' ἀθάνατο νὰ τὸ στυλώνη ἐμπρός σου, πλάσμα δικό σου, θάμπωμα καὶ χαρά σου ! Κ' ἰδές, Παράκλητέ μου ! Θέλησα, πρὶν σοῦ παραδώσω τὴν Ἀσπίδα, καὶ ἔστρεψα ἀθώρητο τὸ δίσκο της 'σ τὴν ὄψη σου καθρέφτη. Κ' ἔγινες ἐσύ, καλέ μου, τόσο ὄμορφος, τῆς δικῆς μου ὀμορφιᾶς θυμητικὴ εἰκόνα ! Καὶ τῆς Γοργόνας τὴ μορφὴ τώρα 'σ τὰ γαλάζια βάθη τῶν ματιῶν σου μέσα, ἄσβυστη γραμμένη ξεχωρίζω. Τώρα, Παράκλητε. Ὅπου πέση ἡ φωτεινὴ ματιά σου, εἰκόνες ἀνιστόρητες κ' ἡλιόχαρες θὰ κρυσταλλώνη ! Πάρε τὸ χάρισμα μου αὐτό, στερνό μου φίλημα, κ' ἔχε το στήριγμά σου κ' ἴσκιο καὶ φῶς σου! Κ' ἡ Γοργόνα σκλάβα καὶ κυρά σου νᾶναι πάντα! Καὶ τῆς Χρυσῆς βροχῆς παράξιος γυιὸς θὰ γίνης καὶ τῆς Γοργόνας ἄρχοντας, ὅμως καὶ σκλάβος ! Χαῖρε !

Μεγάλου σπαραγμοῦ φωνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθια τοῦ Παράκλητου. Μὲ τεντωμένη ἀγκαλιὰ χύθηκε ὁ νιὸς ν' ἁρπάξη τ' ὄνειρο, τὸ θεῖο κι' ἀληθινό, ποῦ τύφλονε τὰ μάτια του καὶ σήκονε τὸ νοῦ του. Ὅμως ἐκεῖνο ἔφευγε ἀπάνου ὁλόρθο κι' ἄσειστο, σὰν κυπαρισσιοῦ λευκὸ φάντασμα, ποῦ χάδι ἀνέμου οὔτε τ' ἀγγίζει. Ἀνέβαινε καὶ ψήλωνε σιγὰ καὶ χάνονταν τὸ θεῖο κορμὶ τῆς Παρθένας, κι' ἄφινε νὰ πέφτη γύρω του καὶ νὰ γλιστράη 'σ ἀλαφρὰ κύματα ὁ χιτῶνας ὁ ἀχνόλευκος, κι' ἀπαλὰ νὰ σβύνη ἡ θεία σκέπη κ' ἡ μόνη τῆς παρθένας ὀμορφιᾶς της. Καὶ τότε πρόβαλε ὁλόγυμνη ἡ Θεὰ Παρθένα ! Τότε σὲ μιὰ ἀστραπὴ τοῦ νοῦ ἀνάτειλε κ' ἔδυσε ἀντάμα ἐμπρὸς 'σ τὸ νιὸ κάθε τῶν ἀπόκρυφων ἀπόκρυφο μυστήριο. Κ' ἦταν τὸ πέρασμά του θάμπωμα τῆς ψυχῆς του καὶ ζάλη θεία. Ἔπεσ' ὁ Παράκλητος σὰν ἀστραποκαμένος μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὸν οὐρανό, σρίγγοντας 'σ τὰ στήθια του κάποιο τῆς Θεᾶς σημάδι, τάχα, ποῦ τὸν ὁλόγιζε καὶ τὸν δροσοβολοῦσε 'σ τὸ βυθισμό του τὸν βαρὺν μέσα. Χάραζε ἡ αὐγή, σὰν ἦρθε 'σ τὸν ἑαυτό του ὁ Παράκλητος. Βαθύτατη γαλήνη βασίλευε γύρω του, ὅταν ξυπνοῦσε. Πλήθια μικρὰ πουλιὰ 'στὰ χορταριασμένα 'ρείπια μελετοῦσαν τὸ μουρμουριστὸ παράπονο τους. Ἦταν ὁ μόνος ζωντανὸς κόσμος, κάτοικος τοῦ ρημασμένου βράχου, ποῦ δοκίμαζε τοῦ Παράκλητου τὸ ξύπνημα νὰ κελαδίση. Στάθηκε ὀρθὸς ὁ νιὸς κ' εἶδε ὁλόγυρά του. Στέρεο ἦταν τὸ πάτημά του κ' ἡ ματιά του πετοῦσε φλογερή. Πέρασ' ὁ κόσμος ἀπὸ 'μπρός του, γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλοιώτικος. Κῦμα βαθὺ ἀνέβαινε 'σ τὰ στήθια του καὶ τὸν πλημμυροῦσε ὅλον. Ὅμως γαλήνιο πέλαγο κι' ἀπέραντο ἔλαμπε τὸ μέτωπό του. Τότε 'πῆρε ὁ νιὸς πάλι τὸ δρόμο του κι' ἄρησε τὸ στοιχειωμένο κάστρο, κατοικιὰ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἴσκιων.

Προπύλαια ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

Ὁ ἄρρωστος καὶ ἡ ἀδελφὴ [ἔργον τοῦ κ. Βικάτου]

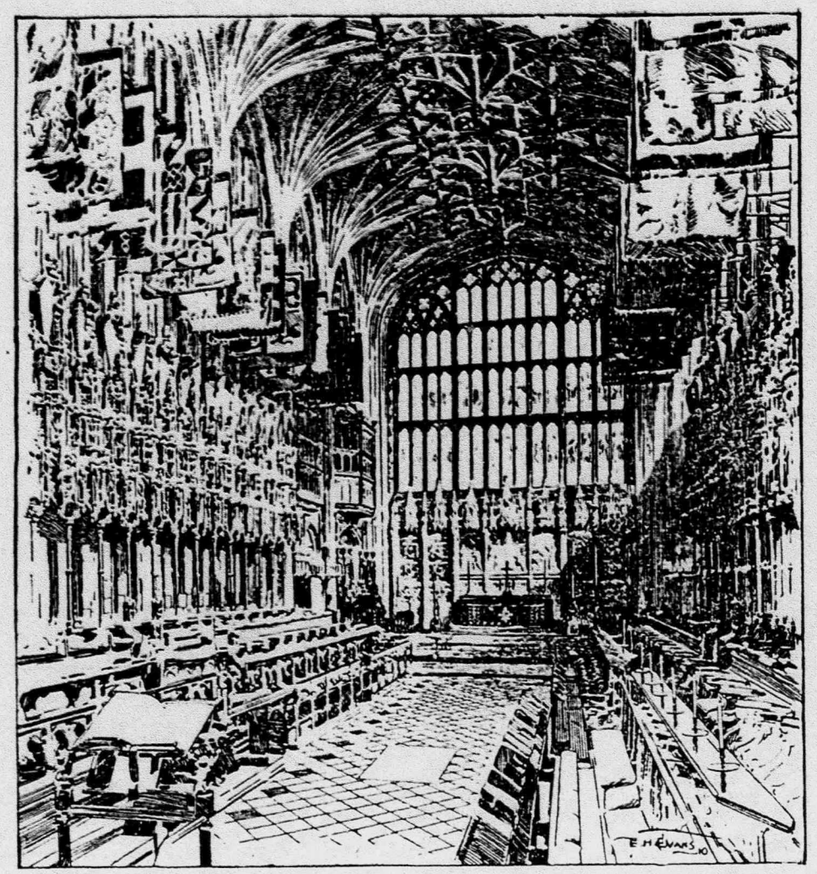

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΠΟΥ ΕΤΑΦΗ Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Αἱ μαθήτριαι, ἡ Ἀσπασία καὶ ὁ Σωκράτης.

Μελπομένη. Ποῖος θὰ βραβευθῇ ἀπὸ τοὺς ποιητάς, Ἀσπασία, δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη ;

Ἀσπασία. Ὁ Σοφοκλῆς, ὡς ἦτο ἐπόμενον. Ἡ Ἀντιγόνη εἶναι ὡραῖον ἔργον καὶ ἡ Ἠλέκτρα δὲν ὑστερεῖ τῆς Ἀντιγόνης του.

Μελπομένη. Τραγικὰ πολὺ καὶ τὰ δύο. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἐξαίρουν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς κόρης, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην δύναμιν ψυχῆς.

Ἀσπασία. Κάτι περισσότερον ἀπὸ δύναμιν παιδιά μου. Καὶ ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Ἠλέκτρα εἶναι μεγάλαι καὶ εὐγενεῖς ἡρωΐδες.

Μελπομένη. Προτιμῶ τὴν Ἀντιγόνην. Εἶναι ἡ ἀφωσιωμένη καὶ ἡ δικαία ἀδελφή, ἡ ἐπαναστατοῦσα κατὰ τῆς σκληρότητος τοῦ τυράννου, ὁ ὁποῖος δὲν ἀρκεῖται εἰς τὴν ἁρπαγὴν τοῦ θρόνου, ὁ ὁποῖος ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ καταδικάζει εἰς ἄτιμον θάνατον τὰ καλλίτερα παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς του.

Ἀσπασία. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν μύθον τοῦ ἔργου, δὲν ἔγκειται δὲ εἰς τὸν μύθον, ἀλλὰ εἰς τὴν δραματοποίησιν ἡ ἀξία ἑνὸς ἔργου τῆς σκηνῆς. Ὅ,τι γοητεύει εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι ἡ ποιητικὴ ἔξαρσις τῆς Ἀντιγόνης. Φθάνει βεβαίως εἰς τὸ τέλειον ὁ Σοφοκλῆς μὲ τὴν Ἀντιγόνην του, τῆς ὁποίας οἱ στίχοι ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸ ὡραιότερον γλυπτικὸν ἔργον τοῦ Φειδίου.

Κλειώ. Ἀλλὰ μήπως ἡ Ἠλέκτρα ὑστερεῖ ;

Μελπομένη. Ἠλέκτραν ἔχει γράψει καὶ ὁ Αἰσχύλος μὲ τὰς Χοηφόρους του.

Ἀσπασία. Ναί. Ἀλλὰ ποία διαφορά. Εἰς

ΔΥΟ ΠΑΛΑΙΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ὁ βασιλεὺς ***Ἐδουάρδος*** τῆς Ἀγγλίας, τότε πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας καὶ ὁ Βασιλεύς μας τὸ 1865

τὸν Αἰσχύλον πρωτεῦον πρόσωπον εἶναι ὁ Ὀρέστης. Ἐνῷ ἐδῶ ἡ Ἠλέκτρα ἔχει τὴν πρώτην θέσιν, μὲ μίαν ψυχολογικὴν πλοκὴν αἰσθήματος, ἡ ὁποία λείπει ἐντελῶς ἀπὸ τὸν Αἰσχύλον.

Μελπομένη. Δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδιὰ ποῦ κρίνουν καὶ καταδικάζουν τὰς μητέρας των, ἀκόμη καὶ ὅταν αὐταὶ ἐγκλημάτοῦν. Ἡ Ἠλέκτρα εἶναι σκληρά...

Ἀσπασία. Ἡ Ἠλέκτρα εἶναι ἄνθρωπος μὲ πρωτογενῆ καὶ ἰσχυρὰ αἰσθήματα ἀγάπης, μίσους καὶ ἐκδικήσεως. Μὴ κρίνετε τὴν κόρην τῆς ἐποχῆς αὐτῆς μὲ τὴν σημερινήν σας ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Ἡ κόρη πάσχει, βασανίζεται, ἐξαντλεῖται μὲ τὴν προσδοκίαν αὐτὴν τῆς ἀναμονῆς. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ὁ Σοφοκλῆς ἀποδεικνύεται μεγάλος ἀνατόμος τῆς γυναικείας ψυχῆς. Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ἀδελφοῦ μὲ τὴν ἀδελφὴν δὲν γίνεται εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀλλ' εἰς τὴν τελευταίαν μόνον πρᾶξιν. Ὅταν τὸ μῖσος ποῦ κυοφορεῖται σιγά, σιγά, εἰς τὴν ψυχήν της ἔχει φθάσει πλέον εἰς τὸ ὀξύτερόν τοῦ σημεῖον.

Κλειώ. Ὅπως δήποτε ἡ Ἀντιγόνη ἤρεσε περισσότερον καὶ εἰς αὐτὴν ὀφείλει τὴν νίκην. Μόνον αὐτὴ εἶχε συνεχῶς χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας. Ἐνῷ διὰ τὴν Ἠλέκτραν ἠκούσθησαν καὶ συριγμοί.

Ἀσπασία. Ἀπορῶ πῶς δὲν εἶχε καὶ ἡ Ἀντιγόνη. Διότι ὁ χορηγὸς Πυριλάμπης εἶχε πολλοὺς ἐγκαθέτους εἰς τὸ θέατρον. Καὶ αὐτοὶ ὡς εἰξεύρετε δίδουν πάντοτε τὸ σύνθημα.....

Μελπομένη. Μὰ διατί τόσον φανατίζονται οἱ χορηγοὶ ὑπὲρ τῶν εὐνοουμένων των ποιητῶν;

Ἀσπασία. Ἁπλούστατα, διότι αὐτοὶ καταβάλλουν ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς ἀναβιβάσεως τοῦ ἔργου εἰς τὴν σκηνήν.

Κλειώ. Ἀλλὰ προτιμότερον νὰ μὴ δαπανοῦν, παρὰ νὰ καταφεύγουν εἰς τόσον ταπεινὰ μέσα διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν νίκην ὑπὲρ τῶν προστατευομένων των.

Ἀσπασία. Ἀλλ' εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δαπανήσουν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς νόμους τῆς χώρας.

Μελπομένη. Πῶς ὑποχρεωμένοι; Αὐτὸ δὲν τὸ εἴξευρα.

Ἀσπασία. Ἔχεις ἀκόμη νὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα, μικρά μου. Λοιπὸν ὁ ἄρχων Ἐπώνυμος ὁρίζει κατ' ἄτομα μεταξὺ τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων τοὺς χορηγοὺς τοῦ θεάτρου. Εἶναι αὐτὸ τιμή, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑποχρέωσις. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ καὶ δὲν ἠρνήθη ἕως τώρα κανείς.

Μελπομένη. Ἀλλὰ ποῖος ἐκλέγει τὰ κατάλληλα ἔργα;

Ἀσπασία. Ὁ ἄρχων Ἐπώνυμος καὶ πάλιν, ἴσως συμβουλευόμενος καὶ εἰδικούς. Ὅποιοδήποτε τὰ ἔργα τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Εὐριπίδου ζητοῦνται πάντοτε ἀπὸ τοὺς χορηγούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν βεβαιότητα ὅτι οἱ τόσον ἀγαπημένοι ποιηταὶ ἀπὸ τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν μεγάλας κάθε φορὰν ἐλπίδας ἐπιτυχίας.

Κλειώ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος χειροκροτεῖ, αὐτοὶ ὑβρίζουν καὶ μαίνονται. Τώρα ἐννοῶ. Θὰ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐγκάθετοι τοῦ νικημένου χορηγοῦ.

Ἀσπασία. Λέγουν ὅτι ὁ Πυριλάμπης ἐδαπάνησε διὰ τὴν Ἰφιγένειαν τοῦ Εὐριπίδου τάλαντα πολλά. Καὶ δι' αὐτὸ καὶ τὸν τελειότερον χορὸν ἐξησφάλισε καὶ μὲ τόσην πολυτέλειαν ἀνεβίβασε τὸ ἔργον.

Μελπομένη. Εἶχε δίκαιον ὁ Σωκράτης νὰ ἀδημονῇ χθὲς διὰ τοὺς συριγμοὺς καὶ τὰ ποδοκροτήματα ποῦ ἐσυνώδευαν τακτικὰ πότε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ἱππονίκου, τοῦ χορηγοῦ τοῦ Σοφοκλέους καὶ πότε τοῦ ἀντιθέτου Πυριλάμπη.

Ἀσπασία. Σᾶς ὡμίλησεν ἴσως χθὲς βράδυ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό;

Μελπομένη. Ὤ! ἦτο σαρκαστικὸς καὶ σκληρὸς διὰ τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ὁποίους ἔλεγε μωροὺς ὡς μικρὰ παιδιά, ποῦ φανατίζονται καὶ δίδουν πίστιν εἰς τὰ παραμύθια ποῦ τοὺς διηγοῦνται. Τριάντα χιλιάδες ἄνθρωποι, ἔλεγε μὲ περιφρόνησιν, ποῦ κάθονται μὲ ἀνοικτὸ στόμα ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιον ποῦ τοὺς τσουρουφλίζει καὶ τοὺς ζαλίζει, γιὰ νὰ ἀκούσουν πράγματα φανταστικὰ καὶ νὰ κλαίουν καὶ νὰ γελοῦν μὲ ψέματα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ νὰ φανατίζωνται, νὰ γίνωνται κόμματα καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἀλληλοφαγωθοῦν, ἐὰν τὰ ψέματα τοῦ ἑνὸς ποιητοῦ τοὺς ἐφάνησαν ὡραιότερα ἀπὸ τὰ ψέματα τοῦ ἄλλου.

Ἀσπασία. Θὰ ἦτον εἰς τὴς κακέξητου στιγμὲς ὁ φίλος μας. Διότι ἀκριβῶς τὰ ψέματα αὐτὰ δίδουν τὸ μέτρον τῆς φαντασίας καὶ τῆς ποιητικῆς δυνάμεως τῆς φυλῆς μας. Ψέματα ναί, ἀλλὰ εἰς τὰ ὁποῖα βλέπει ὁ καθεὶς καὶ ἡ καθεμιά μας κάτι τι ἀπὸ τὴν ζωήν του, ἀπὸ τὰς σκέψεις του, ἀπὸ τὰς λύπας καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του. Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι μελετημένον καὶ ἀποδομένον τόσον ἀλήθεια, ὥστε νὰ μᾶς ἀποκαλύπτῃ αὐτὲς τὴς ἀσχημίες ἢ τὴς ἐμμορφιὲς τῆς ἰδίας μας ψυχῆς, νὰ μᾶς κάμνῃ νὰ τὴς ἀναλύωμεν καὶ νὰ τὴς μελετῶμεν καὶ συ-

χνὰ νὰ μᾶς διδάσκῃ πῶς νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ κακὸν καὶ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸ ὡραῖον.

Τὸ θέατρον, παιδιά μου, εἶναι τὸ μεγαλείτερον σχολεῖον τῆς ζωῆς. Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Περικλῆς ἐψήφισε τὰ θεωρικὰ διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις.

Μελπομένη. Καὶ ὅμως εἶπαν ὅτι τὸ ἔκαμε, διὰ νὰ κατακτήσῃ τὰς συμπαθείας τοῦ ὄχλου καὶ ἐξαγοράζῃ ἐμμέσως τὰς ψήφους του.

Ἀσπασία. Ἂς λέγουν καὶ ἂς γίνεται τὸ καλόν. Ἄλλως τε κανεὶς δὲν ἐζημιώθη, ἀφοῦ τὸ κράτος ἀγοράζει τὰ καλὰ ἔργα, ἀποζημιώνει ἐφάπαξ τοὺς ποιητὰς καὶ καρποῦται ἔπειτα τὰ ἐκ τῆς παραστάσεως εἰσοδήματα. Ποτὲ ὡς τώρα τὰ θεωρικὰ δὲν ἐξήντλησαν τὸ ποσὸν τῶν εἰσπράξεων. Καὶ ποτὲ ὡς τώρα τὸ θέατρον δὲν ἔφθασεν εἰς τοιαύτην ἀκμήν.

Ναυσικᾶ ἡ Φιλάρχαιος

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Τὸ καφὲ de la Paix εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ συνοικία τοῦ Παρισιοῦ. Θὰ ἔλεγα Ἑλληνικὸν ἔδαφος ἂν τὰ καλοξυρισμένα γκαρσόνια μὲ τὴς ἄσπρες ποδιὲς δὲν εἶχαν τόσον ἀντιπαθητικὸν καὶ ἀποκρουστικὸν ἐξωτερικόν, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ τοὺς Ἕλληνας σερβιτόρους.

Ὁ Ἕλλην ὑπηρέτης καφφενείου σᾶς μειδιᾷ, ὁ Γάλλος σᾶς ἀνέχεται μὲ μίαν περιφρονητικὴν ἀνίαν, ἡ ὁποία συνοδεύει μὲ ὕβριν. Καὶ ὅμως εἰς τὸν Ἕλληνα δίδετε μιὰ δεκάρα pourboire καὶ εἰς τὸν Γάλλον εἴκοσι πέντε. Ὁ Ἕλλην σκοτόνεται νὰ σᾶς εὕρῃ θέσιν, νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσίν σας καρέκλες καὶ διὰ τὰ πόδια σας καὶ διὰ τὰ μπαστούνια καὶ διὰ τοὺς φίλους σας ποῦ θὰ ἔλθουν. Καὶ ὁ Παριζιάνος σᾶς ἐπιτρέπει νὰ στριμωχθῆτε εἰς μίαν κόχην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς εἶναι δύσκολον νὰ κινήσετε καὶ τὸ χέρι σας ἀκόμη.

Εἰς τὸ caffé de la Paix μάλιστα, ὅπου ὁ παρεπιδημῶν Ἑλληνικὸς πληθυσμός, τὸ καλοκαίρι ἰδίως, τὸ κάμνει πολυανθρωπότατον, μὲ δυσκολιαν πολλὴν θὰ εὕρετε καὶ τὸ στριμωγμένον αὐτὸ κάθισμα. Ἐκεῖ θὰ μάθετε ὅλας τὰς εἰδήσεις τῆς Ἀλεξανδρεινῆς ἀγορᾶς, ἀπὸ τὸ πλαϊνό σας τραπέζι ποῦ μιλοῦν γιὰ τὰ βαμβάκια, καὶ τὰ νέα τῆς Σμύρνης ἀπὸ τὸ ἄλλο τραπέζι ποῦ εἶναι κολλημένο εἰς τὸ δικό σας. Θὰ χαιρετίσετε πέντε δέκα γιατροὺς Ἀθηναίους, ἄλλους τόσους πολιτευομένους καὶ θὰ μείνετε εἰς ἔκστασιν μὲ τὸ πλῆθος τῶν διαμαντικῶν μιᾶς ὀψιπλούτου κυρίας τοῦ Καΐρου, ἡ ὁποία μόλις ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ γαλλικὸν μαγαζὶ τῶν χρωμάτων τοῦ προσώπου καὶ τῶν βαφῶν τῶν μαλλιῶν.

Ὁ blasé τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὰ ἀνασκουμπωμένα παντελόνια καὶ τὰ ἄσπρα γάντια peau de Suède, μὲ τὸ ριγωτὸ κοστούμι καὶ τὸ μαλακὸ καπέλλο τῶν Ἀθηνῶν γίνεται ἀγνώριστος εἰς τὸ caffé de la Paix.

Φορεῖ ψηλὸ καπέλο, μονόκλ, μαύρη ρεδεγκότα καὶ τὰ παντελόνια του σύρονται σχεδὸν εἰς τὸν αἰωνίως λασπωμένον δρόμον. Καὶ περιφέρεται εἰς τὸ τετράγωνον τοῦ καφενείου, κατακτητικὸς καὶ ὑπερήφανος, διότι συναντᾶται μὲ τὸν γυναικεῖον πληθυσμὸν ποῦ ζητεῖ καβαλιέρον καὶ ἀκούει προτάσεις ποῦ κολακεύουν τὸν ἐγωισμόν του.

Ἐὰν τύχῃ νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ πλαϊνόν σας τραπέζι μὲ τὴν παρέα του, τότε θὰ ἀκούσετε ὅλας τὰς κατακτήσεις ποῦ ἔχει κάμει εἰς τὸ Παρίσι, ἀφότου ἐπάτησε τὸ πόδι του. Εἰς τοῦ Μαξὶμ χθὲς ἦτο μὲ τὴς μεγαλήτερες artistes τοῦ θεάτρου, εἰς τοὺς Tabarins ἐχόρεψε μὲ τὰ πρῶτα νούμερα καὶ ἔραγε προχθὲς εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Μαύρου Γάτου des écrevisses en cabinet particulier μὲ.....

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδεν ὡς θεατὴς μόνον, διότι εἶναι παιδὶ πατέρα οἰκονόμου καὶ μετρημένου Ρωμηοῦ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ συναγωνισθῇ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ Γερμανοεβραίους ποῦ ξοδεύουν ἀλύπητα. Ἄλλως τε δὲν εἶναι νομίζω καὶ εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ Ἕλληνος ἡ ζωὴ αὐτὴ τοῦ γλεντζοῦ, καὶ τῆς μεγάλης ἀπολαύσεως ποῦ αἰσθάνονται οἱ ἄλλοι μέσα εἰς τὸ ἐπίσημο καὶ μὴ κοκοταρὸ τοῦ Παρισιοῦ.

Ὁ Ἕλλην, ὅταν ἔχῃ κάποιαν μόρφωσιν εἶναι πολὺ ἐκλεκτικός, ἴσως καὶ κάπως συνεσταλμένος. Μέσα λοιπὸν εἰς τὰ ὄργια τῶν παρισιάνικων γλεντιῶν χάνεται κυριολεκτικῶς. Καὶ ἢ γίνεται γελοῖος καὶ αἰσθάνεται καὶ φεύγει, ἢ ἀηδιάζει μᾶλλον παρὰ νὰ διασκεδάζῃ καὶ μένει μόνον θεατής. Ἀλλὰ τοῦ ἀρέσει νὰ θεωρῆται γλεντζὲς νὰ καυχᾶται ὅτι πίνει, νὰ προκαλῇ τὸν ρθόνον τῶν συντρόφων του, ποῦ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ κάμουν ὅ,τι δὲν κάμνει αὐτὸς ὁ ἴδιος. Κατὰ βάθος μοῦ φαίνεται ὅτι ἀνιᾷ καὶ ὅτι δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ περάσῃ ἡ saison τῆς παναθηναϊκῆς ἐξόδου διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοῦ Γιαννάκη, εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν Κηφισιὰ καὶ νὰ ἀπολαύσῃ, ἂν ὄχι ἄλλο, τουλάχιστον τὸν ὡραῖον οὐρανὸν καὶ τὴν ὡραι-

ωτέραν φύσιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν συντροφιὰν τοῦ καλοῦ κόσμου τοῦ κύκλου του.

Καὶ εἶναι ἐντελῶς δικαιολογημένος. Τὸ Παρίσι ἀπὸ τὸν Ἰούνιον ἕως τὸν Ὀκτώβριον εἶναι ἀηδέστατον. Τώρα μὲ τὰς χιλιάδας τὰ automobiles ποῦ κυκλοφοροῦν ἀκατάπαυστα εἰς τὰ μεγάλα boulevards ὁ ἑλληνικὸς συνοικισμὸς τοῦ caffé de la Paix ἀναπνέει μόνον μπενζίνα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ καλοκαίρι, γίνονται καὶ ὅλαι αἱ ἐπισκευαὶ δρόμων καὶ σπιτιῶν, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κυκλοφορήσῃ, χωρὶς νὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ καταπλακωθῇ.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς αὐτὸς κόσμος δὲν ἀποφασίζει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Παρισινὸν εἰς τὰς λουτροπόλεις καὶ τὰς ἐξοχάς, ὅπου ἡ ζωὴ εἶναι ὁπωσδήποτε περισσότερον εὐχάριστος. Ὄχι. Εἰς τὸ Παρίσι. Καὶ ἂν μείνουν καμμιὰ δέκα πενταριὰ ἡμέρες εἰς τίποτε λουτρά, ἔπειτα ἐπιστρέφουν πάλιν γρήγορα εἰς τὸ ἀγαπημένον των Παρίσι, εἰς τὸ Gaffé de la Paix, ὅπου τοὺς περιμένει Ἑλληνικὴ συντροφιά, Ἕλληνες φίλοι, Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὡρισμένως οἱ Ἕλληνες πηγαίνουν εἰς τὸ Παρίσι, διότι ἐκεῖ ἔχουν τὸ Caffé de la Paix ὅπου συναντοῦν περισσοτέρους Ἕλληνας, ἀκούουν διαρκῶς τὴν γλῶσσαν των, καὶ κάμνουν καὶ τὰς ἐμπορικὰς δουλειές των. Ὁ ἰατρὸς εἰς τὸ Caffé de la Paix κηρύττει ὅτι χθὲς παρηκολούθησε τὸν μεγάλον χειροῦργον τάδε εἰς τὴν δυσκολωτέραν ἐγχείρησιν ποῦ εἶδεν εἰς τὴν ζωήν του καὶ τὸ βράδυ ἦτο προσκεκλημένος ἀπὸ τὸν τάδε καθηγητήν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐζήτησε τὴν γνώμην του ἐπὶ σπουδαιοτάτου ἐπιστημονικοῦ ζητήματος. Ὁ πολιτευόμενος λέγει ὅτι προσκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ δίδει συνεντεύξεις ἀριθοπληρωμένας—τοῦτο δὲν τὸ λέγει—εἰς δημοσιογράφους.

Ὁ ἔμπορος λέγει ὅτι προμηθεύεται ἀπὸ τὸ Παρίσι τὴς μπακοτίγιες ποῦ ἀγοράζει εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ οἱ νέοι, οἱ ταντῆδες ἀγοράζουν δῆθεν καὶ αὐτοὶ σκανδαλώδη γλέντια, διὰ νὰ ἔχουν νὰ καυχῶνται ὁλόκληρον χρόνον εἰς τοὺς χαζεύοντας φίλους, ποῦ δὲν ἔχουν τὴν τύχην νὰ ταξειδεύουν εἰς τὸ Παρίσι.

Μένουν αἱ κυρίαι. Αὐταί, ὅταν γνωρίζουν τὸ Παρίσι, σπανίως φαίνονται εἰς τὸ cafe de Paix. Ἐκτὸς ὅσαι νοσταλγοῦν τὴν γλῶσσαν των καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς γνωστῶν καὶ φίλων. Αἱ ἄλλαι, ὅταν δὲν περνοῦν τὴς ὥρες των μὲ φλανάρισμα ἐμπρὸς εἰς τὴς βιτρίνες τῶν μαγαζιῶν, ἢ δοκιμάζουσαι τουαλέτες, τρέχουν εἰς τὰ μουσεῖα ἢ εἰς τὸ Bois.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑ-ΚΑΜΟΥΚΑΡΕΑ

Πολλὰ περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ναοῦ τούτου ἐρρήθησαν. Παραλείποντες ὅσα ἀσύστατα εἶπον οἱ πρότερον, ὡς οὐδενὸς λόγου ἄξια, ἐρχόμεθα εἰς δύο σπουδαίως εἰρημένας γνώμας.

Ὁ ἀείμνηστος ἐπιμελητὴς τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Ι. Σακελλίων, περὶ τὰ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα τοῦ ἡμετέρου ἔθνους πράγματα εἴπερ τις καὶ ἄλλος ἐμπείρως ἔχων, ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ 1884 ἀπεφήνατο γνώμην, ὅτι ὁ ναὸς πιθανῶς ἐκλήθη ὑπό τινος καπνικαρίου, τὸν καπνικὸν παρὰ Βυζαντίνοις λεγόμενον φόρον εἰσπράττοντος, καὶ τὸν ναὸν ἱδρύσαντος ἰδίᾳ δαπάνῃ. Ἐν τῷ δελτίῳ δὲ τῆς Ἑβδομάδος (τόμ. α΄ ἀρ. 18) ἔγραψεν ὁ Ἀττικὸς (Δ. Γρ. Καμπούρογλους) ὅτι τὸ ὄνομα Καπνικαρέα «εἶναι δημιούργημα τῶν ἀγνοούντων τὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος» Καμουκαρέα, ὡς ὑπὸ τῶν πολλῶν καλεῖται ἡ ἐκκλησία αὕτη, ἀλλαχοῦ δὲ λέγει ὅτι ὠνομάζετο ὁ ναὸς οὕτω διὰ τὸν καλύπτοντα τὴν εἰκόνα τῆς ἐν αὐτῷ Παναγίας καμουκᾶν, τὸ πολύτιμον τῶν παρελθόντων αἰώνων ὕφασμα.

Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη μέγαν κίνδυνον ἐκινδύνευσεν ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως μηναίου τινὸς καταλεγομένου ἄλλοτε εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας ταύτης, ἀνευρεθέντος ἐν τῷ μητροπολιτικῷ τῶν Μεγάρων ναῷ τῆς Παναγίας καὶ ἤδη κειμένου ἐν τῷ τμήματι τῶν χειρογράφων τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Τὸ μηναῖον τοῦτο, ὡς μετὰ τὰ στιχηρὰ τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἀναγράφεται, «ἐτυπώθη ἐνετίησι παρὰ Βαρθολομαίῳ τῷ ἰαννίνῳ ἀναλώμασι καὶ ἐπιμελείᾳ κυρίου ἀνδρέου τοῦ σπινέλλου, ἐν ἔτει ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ Χριστοῦ χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ τεσσαρακοστῷ ὀγδόῳ ὀκτωβρίου ὀγδόῃ ἱσταμένου». Ἐν τῷ β΄ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Μαρτίου καταχωρίζονται δώδεκα δίστιχα ἐλεγεῖα, ὧν ἡ ἀρχὴ

«Ἑλλαδικῶν χαρίτων τὸ κλέος βαρὺς ὤλεσεν
αἰὼν βαρβαρικοῖς δαμάσας ἤθεσιν ἀγλαΐαν.»

ἐπιστελλόμενα ὑπὸ Ἰάννου τοῦ Μινδονίου «τῷ ἁγιωτάτῳ ἀρχιερεῖ κωνσταντινοπόλεως κυρίῳ διονυσίῳ», γνωστὰ ἤδη ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Legrand (Bibliographie Hellénique vol. II, 187).

Ἐν τῇ πεζῇ δὲ τοῦ αὐτοῦ φύλλου ὑπὸ τὰ ἐλεγεῖα φέρονται χειρόγραφα τάδε·

«Ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίου ιδ΄ ἔτους, ζξζ΄ ου

† Εἰς δόξαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ιυ Χυ καὶ εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς εὐλογημένης ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης Καπνικαρέας· ἐπαφῆκαν διὰ ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ διὰ μνημόσυνον τῶν γεννητόρων αὐτῶν εἰς τὸν ἄνωθεν ναὸν μῆνας τρεῖς ἤγουν Μάρτιον, καὶ Ἀπρίλιον, καὶ Μάϊον τοὺς ὁποίους τρεῖς μῆνας, οἱ δύο μοναχαῖς ἤγουν Σωφρονία ἐκ μέρους τῶν Κορφῶν· καὶ ἡ ἑτέρα Σωφρονία καὶ αὐτὴ ἐκ μέρους Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἄνωθεν τρεῖς μήναις, ἐδέθησαν εἰς τρία μέρη, ὁ καθ' ἕνας μήνας μὲ τὰ σανιδόπουλάν του. Λοιπὸν λέγομεν καὶ τοῦτο· ὅτι ἥτις ἐκεῖνος ὁποῦ ἤθελεν τὰ ὑστερίσει, ἀπὸ τὸν ἄνωθεν ναὸν τῆς ὑπὲρ ἁγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτ(όκου) νὰ ἔχει τὰς ἀρὰς τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐνικαία Συνόδων· καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ μετὰ τὸν Ἰούδαν ὁμοίως καὶ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν· τὸ ἄρον ἄρον σταύρωσον αὐτόν».

Ἰδοὺ λοιπὸν πρὸ 33 ἐνιαυτῶν δύο σωφρονέσταται μὲν βεβαίως, ἀλλ' ἴσως οὐχὶ καὶ λογιώταται ἅμα, μοναχαὶ παρέρχονται δειναὶ πολέμιαι τῆς γνώμης τοῦ Ἀττικοῦ. Ὁ ταλαίπωρος καμουκᾶς ἀπορρίπτεται, προφαίνονται δὲ τὰ εἰκῇ εἰρημένα ὑπὸ τῶν πρότερον.

Ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν ἐπαιόντων μελετήσας τὸ μηναῖον καὶ γράψας περὶ αὐτοῦ (1) ἔμεινεν ἀθέατος τῶν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ τοῦ Μαρτίου· διότι ἐνταῦθα ἀναγράφονται τὰ τρία σημειώματα τάδε :

1) «Ετουτώ τό χαρτήν ύνέ τῆς κάμουκάρεας καὶ ὠπύῶς τὼ παρί νά εχύ τὸ αρώρεαμό του μέτρωπόλιτύ κέ ηχθτέρου τοῦ πάπά θῶμά δόξα σί ὦ θεός ὑμον κύριε».

2) «Ετόουτω το μύνεο υνε τῆς κάμηκάρεὰς καὶ οπη τὸ χάλάσι να εχη τον αχο εχη τὸν αρορεαμο τοῦ κάρὴκὶ ενη μετασαρκοσις καὶ ζουντομε. . . .τος

παπας κιορβας

(εἰς) τη καμουκαρέ(α).

3) «Ετουτω το το μινεο ηνε της καμουκαρεας απο ερμενα το γιοργακη πολαχαρις μιχαηλος γραφο».

Οὕτως ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν Καμουκᾶν. Σύγχυσις λοιπὸν πάλιν καὶ ἀμφιβολία. Δύο μὲν μοναχαί, ὧν ἡ ἑτέρα οὐχὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ἀλλὰ Κερκυραία, θέλουσι νὰ καλῆται ἡ ἐκκλησία Καπνικαρέα, δύο δὲ ἱερεῖς, ἀμρότεροι ἴσως ἐφημέριοι τοῦ ναοῦ, ὀλιγώτερον λόγιοι τῶν μοναχῶν, καλοῦσιν αὐτὸν Καμουκαρέαν καὶ Καμηκαρέαν, οὐδέτερος δὲ Καπνικαρέαν. Εἶναι δὲ οἱ γράψαντες ταῦτα ἱερεῖς σύγχρονοι ὁπωσδήποτε τῶν ἀριερωσασῶν τὸ μηναῖον μοναχῶν (μ. Χ. 1559), ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς ἐπικλήσεως κατὰ τῶν ἁρπάγων τοῦ πολυτιμοτάτου μηναίου τοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Καρύκη, κατ' ἐκείνους περίπου τοὺς χρόνους μητροπολίτου ὄντος Ἀθηνῶν καὶ μετ' ὀλίγον πατριάρχου Κωνσταντινοπόλεως.

Τί δ' ἐκ τούτων ἐξάγομεν ;

Ὅτι ὁ μὲν πολὺς λαός, ἐν οἷς καὶ οἱ κοινοὶ

ἱερεῖς, ἐκάλουν τὸν ναὸν διὰ τοῦ συνήθους καὶ μόνου ἀληθοῦς ἐκ τοῦ καμουκᾶ ὀνόματος Καμουκαρέαν, οἱ δὲ σορολογιώτατοι, καὶ τότε ὅπως νῦν, Καπνικαρέαν.

[Ἀπὸ τὰ Σύμμικτα τοῦ κ. Κωνστ. Ι. Ζησίου]

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Κατὰ τὰς κακὰς ὥρας, ἡ Ἑλένη ἐζήτουσε καταφύγιον μὲ ἀπελπισίανκοντὰ εἰς τὸν σύζυγόν της. Καὶ ἡ ἀγαθότης του, ἡ ἠθικὴ ὑπεροχή του, ἡ φυσικὴ καλλονή του τὴν ἐβοηθοῦσαν εἰς τὸ ν'ἀπομακρύνῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Sant Anna. Ἐνθυμεῖτο μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν μικρὰν σκηνὴν τοῦ Monte Carlo, τὸν ἀνδρικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐτιμώρησε τὴν ἀνοησίαν τοῦ θαυμαστοῦ της. Ἐπανέβλεπε τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημά του, τὰ λάμποντα μάτια του. Ἄ! ἦτο βεβαίως ἄνδρας αὐτός! Τῆς ἤρεσε νὰ ἐνθυμῆται τὴν αἴσθησιν τῆς ἀσφαλείας, τὴν ὁποίαν εἶχε ἐπαναλαμβάνουσα τὸν βραχίονά του ἔπειτα ἀπὸ τόσων μηνῶν χωρισμόν. Ἡ σκέψις ὅτι δὲν ἦτο ἀναμάρτητος, ὅπως τὴν ἐνόμιζε τὴν ἔκαμνε ταπεινωτέραν. Ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἀπαιτητική, ὀλιγώτερον τυραννικὴ μαζή του, καὶ ἐσέβετο καλλίτερα τὴν ἐργασίαν του. Ὅταν ἤρχετο κατὰ τὴν συνήθειά του νὰ καθίσῃ εἰς τὸ πλάγι της κοντὰ εἰς τὸ θαυμάσιον τραπέζι τῆς τουαλέττας της καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζή της πρὸ τοῦ δείπνου, τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλένης δὲν ἔφευγε, ὅπως ἄλλοτε διὰ τὸ τίποτε, τὸν παρηκολούθει ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα. Ἐνδιαφέρουσαι συζητήσεις ἤρχιζαν πολλάκις μεταξύ των καὶ ἰδίως ἠρέσκετο νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος. Εὐχαριστεῖτο νὰ τὸν ἀκούῃ νὰ βεβαιώνῃ ὅτι εἶνε μία ἀπὸ τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ ἀτόμου ὅπως τὸ φῶς. Τότε διέκοπτε τὴν τουαλέττα της, ἔμενε ἀκίνητος μὲ τὸ κτένι ἢ τὴν βοῦρτσα εἰς τὸ χέρι, μὲ τὰ ὡραῖα καστανὰ μάτια της προσηλωμένα ἐπάνω του, καὶ μὲ προσοχὴν τὸν ἄκουε ν'ἀναπτύσῃ τὰς ἰδέας του διὰ τὴν ζωήν, διὰ τὸ σύμπαν, διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν φιλοσοφίαν του, τὴν μόνην ἱκανὴν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐνῷ τὸν ἄκουε ἡ συνείδησις ὅτι ὁ ἔρως δὲν ἦτο παρὰ πρᾶξις θείας θελήσεως, τῆς ἤρχετο καθαροτέρα καὶ τῆς προξενοῦσε γαλήνην, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τῆς τὴν δώσῃ.

Ὅσον διὰ τὸν κ. Ρινάλδον ᾐσθάνετο διὰ τὴν γυναῖκά του τὴν ἄπειρον ἐκείνην ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔχομεν διὰ τὰς ὑπάρξεις τὰς ὁποίας ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσωμεν. Χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ διατί, πολλάκις ἐξεπλήσσετο νὰ τὴν βλέπῃ ἐκεῖ εἰς τὸ πλάγι του, καὶ ἀνατρίχιαζε εἰς τὴν σκέψιν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐν τούτοις ὅπως τὸ εἶχεν εἴπῃ ἡ Δώρα εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Βέργα, ὁ κ. Ρονάλδος εἶχε ἀποσταλῆ εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας εἰς τὸ διεθνὲς Συνέδριον τῆς Χημείας. Ἡ σύζυγός του τὸν ἠκολούθησε, καὶ οἱ δύο εὑρέθησαν πάλιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Castiglione.

Τὸ κλῖμα καὶ ὁ ἀέρας δύνανται νὰ ἀναζωογονήσουν τὸ παλαιὸν μικρόβιον τοῦ πυρετοῦ, ἡ θέα τοῦ τόπου ὁ ὁποῖος συνδέεται μὲ ἕνα ἔρωτα ἢ μίαν λύπην δύναται νὰ ἀναζωογονήσῃ καὶ τὸν ἕνα καὶ τὴν ἄλλην. Καὶ ἡ κ. Ρονάλδου τὸ παρετήρησεν ἀμέσως. Τὴν πρώτην φορὰν ὅπου εὑρέθη εἰς τὴν ὁδὸν Ρίβολη ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ὁ κόμης Sant-Anna τὴν ἠκολούθησε, αἰφνιδία συγκίνησις ἐχρωμάτισε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἔκαμε συχνοτέρους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς της. Ἀπὸ φαινόμενον ψυχολογικὸν ἐντελῶς ὑποκειμενικόν, ἐνόμισε ὅτι ἠσθάνετο τὴν παρουσίαν τοῦ Λέλο καὶ ὡς κινουμένη ἀπὸ ἀκατανίκητον δύναμιν, ἐξανάκαμε τὸν αὐτὸν δρόμον καὶ εἰσῆλθε εἰς τὴν ὁδὸν Gabriel.

Εἰς ἓν ὡρισμένον σημεῖον ἐνόμισεν ὅτι ὁ Sant-Anna εὑρίσκετο ἐκεῖ πλησίον της. Τότε ἐσήκωσε τὸ κεφάλι ἔσφιξε τὰ χείλη μὲ κίνησιν ὑπερηφανείας καὶ ἀντιστάσεως.

Ἐπροχώρησε περιτριγυρισμένη ἀπὸ τὴν περίεργον ἀτμοσφαίραν τὴν ὁποίαν μόνη της ἐδημιούργησε, ἐπανεῖδε ἑαυτὴν ὁποία ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ σημειώσῃ τὴν ζωήν της μὲ σφραγῖδα ἀνεξάλειπτον: Ἐφοροῦσε καπέλλο μὲ ὀχρὰ ρόδα καὶ φόρεμα καφὲ ἀνοικτό, ἦτο θαυμάσιος καιρός, ὁ ἀέρας ἦτο μυρισμένος ἀπὸ ἄνθη καὶ ἐπερπατοῦσεν εὔθυμη μὲ τὴν καρδιὰ ἐλαφράν, χωρὶς φροντίδας, χωρὶς προαισθήσεις...« Οὔτε ὅσας ἔχει ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ἀράχνη τῆς Μαδαγασκάρης τῆς ὁποίας τὴν ἐλευθερίαν θὰ καταστρέψῃ ὁ ἄνθρωπος!»—ἐσκέφθη μὲ πικρίαν, λαμβάνουσα τὴν σύγκρισιν ἀπὸ ἕνα ἄρθρον τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχε διαβάσει. — Ὁ περίπατος αὐτὸς πεζὴ ὁ ὁποῖος εἶχεν ὡς φαινομενικὸν σκοπὸν

μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν κ. Kevins, ὤφειλε, πραγματικὰ νὰ γίνῃ αἰτία τοῦ γάμου τῆς Δώρας, τῆς δυστυχίας τοῦ κ. Ἀσκωτ καὶ τῆς φοβερᾶς δοκιμασίας της....

Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς κ. Ρονάλδου εἰς τὸ Παρίσι προξένησε ζωηρὰν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν κ. Λιμεραῦ. Κατὰ τοὺς εἴκοσι μῆνας ὅπου εἶχε διαρκέσει ἡ ἀπουσία της, ἀλληλογραφία τακτικὴ ἔδωκε εἰς τὰς σχέσεις των, χαρακτῆρα οἰκειότητος. Ὁ «Πρίγκηψ ἐζήτησε ἀμέσως νὰ μαντεύσῃ τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τῆς Ἀμερικανίδος φίλης του. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν διάρκειαν ἀτυχοῦς ἔρωτος ἀπὸ μίαν ὡραίαν γυναῖκα, οὔτε εἰς τὴν διάρκειαν τῆς λύπης ἀπὸ μίαν γυναῖκα ἡ ὁποία ἀγαπᾶ τὶς τουαλέττες. Ἐπίστευεν ὅτι οἱ θαυμασμοὶ καὶ ἡ ἀπασχόλησις εἰς τὴν ἐνδυμασίαν ἦσαν αἰτίαι διὰ νὰ κάμουν νὰ λησμονηθῇ ἕνα αἴσθημα ἢ μία λύπη. Ἐν τούτοις μὲ τὴν πρώτην ἐρώτησιν ὅπου ἔκαμε διὰ τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν Sant-Anna, τὸ βλέμμα τῆς Ἑλένης, ἡ σκληρότης τοῦ τόνου τῆς φωνῆς της, τοῦ ἐφανέρωσαν ὅτι δὲν ἐπανεῦρε τὴν ὡραίαν ἀδιαφορίαν της τῆς ἄλλοτε. Ἂν καὶ αὐτὸ ἀνέτρεψε τὰς θεωρίας του, κατεγοητεύθη ὅταν εἶδε ὅτι ἦτο ἱκανὴ αἰσθήματος τόσον βαθέως. Εἶχε χιλίας περιστάσεις διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχε ἡ Ἑλένη λησμονήσει. Πράγματι ἡ διαμονὴ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο καλὴ διὰ τὴν κ. Ρονάλδου. Ἦτο, διότι ὀλιγότερον διάστημα τὴν ἐγώριζε ἀπὸ τὸ Λέλο, ἦσαν τὰ γράμματα τῆς Δώρας μὲ τὰ ὁποῖα τὴν καταδίωκε; Ὅ,τι καὶ ἂν ἦτο ἀπὸ τὰ δύο ἡ σκέψις της εὑρίσκετο ἐστραμμένη πρὸς τὴν Ρώμην.

Ἕνα βράδυ, ἐνῷ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸ θέατρον, εὗρεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι της ἕνα μεγάλο κίτρινο φάκελλο μὲ ἰταλικὸ γραμματόσημο. Τὸν ἐπῆρεν τὸν ἐκύτταζε καὶ μαντεύουσα τί περιεῖχε τὸν ἄνοιξε μὲ νευρικὴν κίνησιν. Βεβαίως αὐτὸ ἦτο!... Δύο φωτογραφίαι! τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης Sant-Anna· τῆς ἔριξε μὲ ζωηρότητα εἰς τὴν τουαλέττα της καὶ ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὴ βούρτσες της. Ἀλλὰ τὸ κακὸ ἔγεινε, τὸ κτύπημα τὸ ἐδέχθη τὸ βλέμμα της συνήντησε τὸ πρόσωπον τοῦ Λέλο καὶ αὐτὸ ἔρθασεν ἕως εἰς τὴν καρδιά της. Ὡς νὰ τὴν ἐνοχλοῦσε ἔξαφνα ἡ καμαριέρα της τὴν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἐπῆρε πάλιν τὴν εἰκόνα τῆς Δώρας καὶ τὴν παρετήρησε μὲ πυρετώδη περιέργειαν. Ἡ κόμησσα μὲ ἐπίσημον φόρεμα ἐσπερίδος ἐφαίνετο πολὺ ὡραία. Τὰ χαρακτηριστικά της ἦσαν ὀλιγότερον ὀξέα, ἡ ἔκφρασίς της γλυκυτέρα.— Εἶνε ἱκανὴ νὰ ἔγινε ὡραία! — εἶπεν ἡ κ. Ρονάλδου μεγαλοφώνως!—Εἶναι ἱκανὴ νὰ κάμῃ τὰ πάντα!—ἐπρόσθεσε μὲ θυμὸν σχεδὸν κωμικόν, πετῶσα τὴν φωτογραφίαν μακράν.

Ἡ Ἑλένη ἄρχισεν ἔπειτα νὰ περιπατῇ μέσα εἰς τὴν κάμαρά της. Ἄρχισε τὴν νυκτερινὴν τουαλέττα της, ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισε ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἐβούρτσισε πολλὴν ὥραν τὰ μαλλιά της, τὰ ἐσήκωσε μὲ φιλαρέσκειαν εἰς τὸ μέσον τοῦ κεφαλιοῦ της, πολεμοῦσα τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ κυττάξῃ τὴν ἄλλην φωτογραφίαν ἡ ὁποία εὑρίσκετο ἐκεῖ. Τέλος μὴ κρατουμένη τὴν ἄρπαξεν ἀποτόμως καὶ μὲ τὰ χείλη συνεσφιγμένα, τὴν φυσιογνωμίαν σκληρὰν τὴν ἐκύτταξε μίαν στιγμήν.

— Κολακευμένος! διωρθωμένος ! εἶπε μὲ ὕφος περιφρονήσεως.

Ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι καλλιτεχνική, ἀλλ' εἶναι ἐπιστημονικῶς βάναυσος καὶ ἀληθινή. Τὸ φῶς εἶναι ἄσπονδος ἐχθρός. Συλλαμβάνει τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀτόμου. Δύναται νὰ φανερώσῃ τὴν ἐγκληματικὴν ψυχὴν καὶ τὴν κρυμμένην ἀσθένειαν. Ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη νὰ διαβάσωμεν τὰς ἀποκαλύψεις αὐτάς. Ἐπάνω εἰς τὸ κομμάτι αὐτὸ τὸ χαρτόνι, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε ἡ Ἑλένη, τὸ ὡραῖο ἰταλικὸ κεφάλι τοῦ Sant-Anna ἐφαίνετο ὁλοζώντανο, τὴν ἐκύτταζε ὅπως τὴν εἶχε συχνὰ κυττάξει εἰς τὴν Λουκέρνην καὶ εἰς τὸ Ouchy : ὑπὸ τὸν μαγνητισμὸν τῆς θωπείας του, τὸ πρόσωπον τῆς νέας γυναικὸς ἐπραΰνθη καὶ ἔλαβεν ὕφος τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε.

Ἀπὸ μίαν εἰρωνείαν τῆς τύχης ἀπὸ ἐκείνας ὅπου φαίνονται ἐπίτηδες καὶ δίδουν εἰς τὴν τύχην μας χαρακτῆρα κωμῳδίας, τὸ ἴδιο πρωὶ ὁ κ. Ρονάλδος εἶχεν ἀγοράσει ἕνα μεγενθυτικὸν φακόν, διότι εὕρισκε ὅτι οἱ καλλίτεροι εὑρίσκονται εἰς τὸ Παρίσι. Εἶχεν ἔλθει νὰ τὸν δείξῃ εἰς τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν ἐλησμόνησε ἐπάνω εἰς τὴν τουαλέττα, ὅπου εὑρίσκετο ἀκόμη. Ἡ Ἑλένη τὸν ἐπῆρε διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν φωτογραφία τοῦ Λέλο. Τότε ἡ καρδία της ἄρχισε νὰ κτυπᾷ βιαίως. Ἔβλεπε θαυμάσια ὅλα τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικά του, τὰ γλυκὰ μάτια του, τὴν λεπτὴν μύτην του, τὰ χείλη του μὲ τὸ τόσον τέλειον σχῆμα. Καὶ μέσα εἰς τὰ μάτια ὑπῆρχε τὸ θερμὸν ἐκεῖνον φῶς, τὸ ὁποῖον εἶναι αὐτὴ ἡ ἀντανάκλασις τῆς λατινικῆς ψυχῆς· εἰς τὸ στόμα περιεπλανᾶτο ἕνα μειδίαμα, κάτι τὸ τρυφερόν, ἴσως κάποια ἐπιθυμία. Ἡ ἰδέα τῆς ζωῆς τῆς ἦλθε τόσον κεραυνοβόλος, ὥστε ἄρησε τὸν φακὸ καὶ ἐσηκώ-

θηκε κάτωχρος καὶ τρέμουσα ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια, καὶ ὑπὸ τὴν ὤθησιν τύφεως τῆς συνειδήσεως, ἑνὸς φοβεροῦ μαρτυρίου ἔρριψε τὴν φωτογραφίαν μέσα εἰς τὴν φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ.

Ἔπεσενόρθία μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς αὐτήν. Ἡ φωτιὰ ἤρχισε νὰ τὴν καταστρέφῃ σιγά, σιγά, ὡς νὰ τὴν ἐλυπεῖτο· ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς θερμότητος τὰ διάφορα ὀξέα τῆς φωτογραφίας, ἔκαμαν ὥστε, τὸ πρόσωπον ἑράνη ἀναζωογονούμενον, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς φλόγας, τὰ μάτια τὴν ἐκύτταζαν, τὸ στόμα τῆς μειδιοῦσε, ἡ Ἑλένη ἔμεινε παγωμένη ἀπὸ φρίκην. Ἠκολούθει μὲ μάτια ὑπερμέτρως ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν τρόμον, τὰς προόδους τοῦ ὁλοκαυτώματός της. Ὅταν ἡ εἰκὼν τοῦ Sant-Anna δὲν ἦτο πλέον παρὰ ἐλαφρὰ τέφρα, ἐσκούπισε μὲ τὸ μαντήλι της τὸ κάθιδρο μέτωπόν της.

— Εἶνε φοβερόν! Εἶπε δυνατά.

Ἐπρόσθεσε σιγά, σιγά.

— Ὑπάρχουν ἴσως, μερικὰ κομμάτια ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς μίαν φωτογραφίαν....

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Τὰ πρῶτα δόντια ἢ μᾶλλον ἡ πρώτη ἐμφάνησίς των νομίζεται ἀπὸ ὅλους ὡς ἐποχὴ πολὺ κρίσιμος διὰ τὰ παιδιά. Ἑκάστη διαταραχὴ τῆς ὑγείας των ἀποδίδεται εἰς αὐτήν. Ἐὰν τὸ παιδίον παρουσιάσῃ ἐξάνθημα τοῦ δέρματος ἢ διαταραχὴν τοῦ στομάχου ἢ βήχει ἐπαναλαμβάνομεν «Βγάζει δόντια».

Ἡ γνώμη αὐτὴ εἶναι ὑπερβολική· διότι ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι εἰς πολλὰ παιδία παρουσιάζονται τὰ πρῶτα δόντια, δίχως οὐδεμίαν διαταραχὴν τῆς ὑγείας των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν δυνάμεθα ἐντελῶς νὰ μὴ παραδεχθῶμεν ὅτι πολλαὶ μικραὶ διαταραχαὶ αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶναι ὅλως διόλου ἀνεξάρτητοι τῆς ἐκφύσεως τῶν πρώτων ὀδόντων. Πρὶν λοιπὸν ἀπαριθμήσωμεν τὰς διαταραχὰς αὐτάς, ἂς ἐξετάσωμεν λεπτομερῶς τὴν στιγμὴν τῆς πρώτης αὐτῶν ἐμφανήσεως.

Τὸ παιδὶ κατὰ τὴν γέννησίν του φέρει κλεισμένα ἐντὸς τῶν οὐλῶν τὰ πρῶτα του δόντια, ἂν καὶ ἀναφέρονται περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἐγεννήθησαν παιδιὰ μὲ ἕνα ἢ καὶ περισσότερα δόντια. Εἰς παιδιὰ ἀδύνατα, παιδιὰ ραχιτικὰ ἡ ἐμφάνησίς των βραδύνει πολύ.

Πρῶτα δόντια εἶναι οἱ δύο κάτω κοπτῆρες καὶ παρουσιάζονται ἀπὸ τοῦ ἕκτου μέχρι τοῦ ὀγδόου μηνὸς καὶ οἱ δύο μαζύ. Μετὰ ἐπέρχεται μικρὸν διάλειμμα καὶ περὶ τὸν ἔννατον μῆνα ἀναφαίνονται εἰς τὴν ἐπάνω σιαγόνα οἱ δύο πρῶτοι τραπεζῖται. Μεταξὺ δὲ τοῦ δεκάτου ἕκτου καὶ εἰκοστοῦ δευτέρου μηνὸς οἱ τέσσαρες κυνόδοντες καὶ τελευταῖοι μέχρι τοῦ τρίτου ἔτους οἱ τέσσαρες τελευταῖοι τραπεζῖται. Τὸ δὲ πέμπτον ἔτος οἱ τέσσαρες μεγάλοι τραπεζῖται οἱ ὁποῖοι καὶ εἶναι διαρκεῖς, ἐν ᾧ οἱ εἴκοσι πρῶτοι κατὰ τὸ ἕβδομον ἢ ὄγδοον ἔτος ἀρχίζουν ν' ἀποπίπτουν κατὰ τὴν σειρὰν κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ εἶχον παρουσιασθεῖ καὶ τότε φύονται οἱ νέοι ὀδόντες οἱ ὁποῖοι εἶναι μεγαλείτεροι καὶ δυνατώτεροι τῶν πρώτων. Πρὸς τὸ εἰκοστὸν ἢ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος ἀναφαίνονται οἱ τελευταῖοι τραπεζῖται τοὺς ὁποίους καὶ φρονιμίτας ὀνομάζομεν, ὁπόταν καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐνήλιξ ἀποκτᾷ τοὺς 32 ὀδόντας.

Ἤδη ἂς ἐξετάσωμεν τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς πρώτης ὀδοντορυΐας. Ὅλαι αἱ μητέρες γνωρίζουν ὅτι περὶ τὸν ἕκτον μῆνα τὰ οὖλα τῶν παιδιῶν ἀρχίζουν νὰ φουσκώνουν καὶ κοκκινίζουν, συγχρόνως δὲ τὰ παιδιὰ εἶναι ἀνήσυχα καὶ φέρουσι διαρκῶς τὰ χέρια εἰς τὸ στόμα, τρίβοντα τὰ μέρη ἐκεῖνα ἢ διὰ τῶν δακτύλων ἢ διὰ ὁποιουδήποτε ἄλλου σκληροῦ σώματος τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν εἰς τὰς χεῖρας των. Ἔχουν ἀρθονον σιελόρροιαν, γογγύζουν, γίνονται νευρικά, ὁ ὕπνος των διαταράσσεται. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν παρατηροῦμεν ὅτι τὸ στόμα των φλεγμαίνει, τὰ δὲ οὖλα των παρουσιάζουν μικρὰς ἐκδορά. Ἡ φλεγμονὴ αὐτὴ καταπραΰνεται, ἐὰν ἐπαλείψωμεν τὰ οὖλα διὰ ἐγχείματος ἀνθέων μολόχας μετὰ μικρᾶς ποσότητος βόρακος. Πρὸς καταπολέμησιν δὲ τῆς νευρικῆς καταστάσεως ὡς καὶ τοῦ ἀνησύχου ὕπνου κάμομεν εἰς τὸ παιδὶ παρατεταμένα χλιαρὰ λουτρά. Εἰς περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ νευρικὴ διέγερσις φέρει σπασμοὺς καθολικούς, τότε πρέπει ὁ ἰατρὸς νὰ διευκολύνῃ τὴν ἔκφυσιν τοῦ ὀδόντος χαράζον τὸ οὖλον διὰ μαχαιριδίου. Ἐπίσης δύνανται νὰ παρουσιασθοῦν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν καὶ βρογχίτιδες αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ἀποδίδωνται ἁπλῶς εἰς ψῦξιν. Ὁ σίελος ὁ ὁποῖος ρέει ἀρθόνως ἀπὸ τὸ στόμα ὑγραίνει τὰ περὶ τὸ στῆθος ἐνδύματα τοῦ παιδίου, ἡ ὑγρασία δὲ αὐτὴ ἐπιφέρει ψῦξιν ἑπομένως καὶ τὴν φλεγμονὴν τῶν βρόγχων. Ἐπίσης συγχρόνως παρουσιάζεται καὶ διάρροια ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ διατελεῖ εἰς σχέσιν μὲ τὴν συμφόρησιν τῆς ἐκφύσεως τῶν ὀδόντων, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς μεταβολῆς τῆς ποιότητος ἢ ποσότητος τῆς τροφῆς τοῦ παιδίου, διότι ἐνίοτε ἡ πρώτη ἐμφάνησις των συμβαίνει νὰ συμπέσῃ ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπογαλακτισμοῦ ἢ καὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ποσότητος τοῦ γάλακτος τὸ ὁποῖον λαμβάνει τὸ παιδί. Διὰ τοῦτο κάθε μεταβολὴ τῆς διαίτης αὐτοῦ πρέπει ν' ἀρχίζῃ μετὰ τὰ πρῶτα δόντια. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ τὸ παιδὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὀδοντορυΐας νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, ἡ μητέρα ἀρχίζει νὰ φοβῆται μήπως διὰ τῆς θεραπείας τοῦ ἐξανθήματος προκαλέσῃ ἡ ὀδοντορυΐα διαταραχὴν εἰς ἄλλο τι ὄργανον τοῦ σώματος. Τὸ τοιοῦτον εἶναι παραλογισμὸς διότι τὸ κατὰ σύμπτωσιν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην παρουσιαζόμενον ἐξάνθημα δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὀδοντορυΐαν, ἑπομένως ἡ ἐμφάνησίς των δὲν πρέπει οὐδόλως νὰ παρεμποδίζῃ τὴν θεραπείαν τοῦ ἐξανθήματος.

ΑΝΘΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἰατρὸς

ΣΚΗΝΗ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Αἱ περιγραφαὶ τῶν διαφόρων ξένων περὶ τῶν συγχρόνων Ἰνδῶν ποικίλλουν ἀναλόγως τῶν πόλεων καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ διατηρηθέντος πολιτισμοῦ τῶν διαφόρων φυλῶν. Τὸ βιβλίον τοῦ ταγματάρχου Béjan, ὁ ὁποῖος ἔζησε πολλὰ ἔτη εἰς τὰς Ἰνδίας, παρουσιάζει τὴν σύγχρονον γυναῖκα τῶν Ἰνδιῶν, ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὰς παλαιὰς προλήψεις καὶ τιμωμένην ὅσον περίπου καὶ αἱ σύγχρονοι Εὐρωπαῖαι.

Εἶναι ἡ διαχειρίστρια τῆς περιουσίας ὅλων τῶν ἰδικῶν της καὶ ὡς μητέρα τόσον σεβαστή, ὥστε αὐτὴ καὶ μόνη νὰ ἐκλέγῃ τὰς συζύγους τῶν υἱῶν της καὶ τοὺς συζύγους τῶν θυγατέρων της. Ὡς πενθερὰ ἐξακολουθεῖ αὐτὴ νὰ διευθύνῃ γαμβροὺς καὶ νύμφας μὲ τόσην δεξιότητα καὶ ἁρμονίαν, ὥστε ἡ εὐτυχία καὶ ἡ χαρὰ νὰ βασιλεύῃ πάντοτε εἰς τὸ μικρόν της βασίλειον.

Ἡ λαίδη Dufferin, ἡ ὁποία πολὺ ἐμελέτησε καὶ πιστότατα ἀπέδωκε τὴν ζωὴν τῆς συγχρόνου Ἰνδῆς γυναικός, διὰ τὴν πρόοδον τῆς ὁποίας εἰργάσθη, ὅπως εἰξεύρουν νὰ ἐργάζωνται αἱ Ἀγγλίδες, μᾶς δίδει εἰς πολλὰς σελίδας τοῦ βιβλίου της «***Τέσσαρα ἔτη εἰς τὰς Ἀγγλικὰς Ἰνδίας***» μίαν ὡραίαν εἰκόνα τῆς μεταβολῆς τῆς ζωῆς τῆς συγχρόνου γυναικὸς τῶν Ἰνδιῶν. Αἴφνης εἰς ἕνα γράμμα της ἀπευ-

θυνόμενον πρὸς τὴν μητέρα της, ἕνα μόλις ἔτος μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν της εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀφοῦ περιγράφει μίαν συνεδρίαν τῆς Βουλῆς τῆς Βεγγάλης περὶ τοῦ Rent-Bile, προσθέτει: «Μετὰ τὴν ψήφισιν τοῦ νέου νόμου ἐπῆγα νὰ θέσω τὸν πρῶτον θεμέλιον λίθον ἑνὸς ἰατρικοῦ κολλεγίου διὰ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι σπουδάζουν ἰατρικήν. Τὰς δαπάνας τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ καταβάλλει ἡ σύζυγος τοῦ Μαχαραγιᾶ τῆς Surnomoyee, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ φιλάνθρωπος».

Καὶ ἐγὼ προσθέτω εἰς τὸν πολὺ γενικὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀντιβασιλίσσης τῶν Ἰνδιῶν! Ὅτι ἡ Ἰνδὴ Μαχαρανὲ δὲν εἶναι μόνον φιλάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἔξυπνη καὶ ἀνεπτυγμένη, διὰ νὰ διαθέτῃ κεφάλαια πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῶν γυναικῶν τῆς πατρίδος της· ἐνῷ Εὐρωπαία ἀρχόντισσα ἢ καὶ βασίλισσα θὰ τὰ διέθετεν εἰς νοσοκομεῖα καὶ πτωχοκομεῖα.

Ὅτι δὲ μεγάλη ἀποδίδεται ἀπὸ τοὺς ἀνεπτυγμένους Ἰνδοὺς σημασία εἰς τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὴν διαχειριστικὴν ἰδίως ἱκανότητά της ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν συνηθεστάτην πλέον ἀπάντησιν ποῦ δίδεται, ὅταν γίνεται λόγος περὶ ἀνδρὸς πλουσίου τοῦ ὁποίου εὐδοκιμοῦν αἱ ὑποθέσεις:

Τιμὴ εἰς τὴν γυναῖκα του, διότι ἡ εὐτυχία ὅπως καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι ἔργον τῆς γυναικός του.

Φυσικὰ ἀφοῦ ἱδρύονται πανεπιστήμια διὰ τὰς γυναῖκας, ἐν γένει ἡ ἐκπαίδευσίς των ἔχει πολὺ προχωρήσει, ἰδίως εἰς τὰς χώρας τῶν Ἀγγλικῶν κτήσεων. Ἄλλως τε πάντοτε αἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδῶν ἐμορφώνοντο, σύμφωνα μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς τάξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκαν καὶ συνεπῶς καὶ μὲ τὴν μόρφωσιν τῶν ἀνδρῶν των.

Κατὰ τὸν Ἰνδικὸν νόμον ἡ Βραχμανὶς ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοιαύτην ἀνάπτυξιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐννοῇ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν τοῦ σοφοῦ συζύγου της.

Ἡ κόρη τῶν Ζατριά, πρέπει νὰ εἰξεύρῃ τόσα ὥστε ἐν ἀνάγκῃ νὰ δίδῃ γνώμας καὶ συμβουλὰς εἰς τὸν σύζυγόν της διὰ τὰ διοικητικά του ἀξιώματα καὶ καθήκοντα.

Ἡ κόρη τῶν ***Βαιζνά,*** ὀφείλει νὰ εἶναι κατηρτισμένη τελείως εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, διὰ τὰ ὁποῖα προορίζεται ὡς κόρη καὶ σύζυγος ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων. Μεγάλο πλῆθος γυναικῶν καὶ τῶν εὐπορωνάκόμη αὐτῶν τάξεων ἐργάζονται ὡς ἔμποροι καὶ βιομήχανοι.

Αἱ κόραι τῶν ***Σουδρὰ*** τῆς κατωτάτης δηλαδὴ τάξεως, ἐὰν μὲν εἶναι ὡραῖαι μανθάνουν χορὸν καὶ μουσικήν, καὶ γίνονται συστηματικαὶ ἀοιδοὶ καὶ χορεύτριαι, προωρισμέναι νὰ διασκεδάζουν τὰς ἀνωτέρας τάξεις, εἴτε εἰς τὸ θέατρον, εἴτε εἰς κάθε εἴδους τελετὰς καὶ πανηγύρεις.

Ἡ λαίδη Dufferin περιγράφει δύω ἀπὸ τὰς χορευτρίας αὐτάς, τὰς ὁποίας εἶδεν εἰς ἑορτὴν πλουσίου μαχαραγιᾶ, δοθεῖσαν εἰς τιμὴν τοῦ ἀντιβασιλέως συζύγου της. Μεταφέρω τὴν περιγραφὴν τῆς ἑορτῆς αὐτῆς ὡς πολὺ ἐνδιαφέρουσαν.

«Ὁ οἰκοδεσπότης μᾶς ὑπεδέχθη εἰς τὴν ἐξώθυραν καὶ μᾶς ὡδήγησε διὰ τῶν φωταγωγημένων κήπων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας του. Ἕνας μακρὸς διάδρομος ὡς συνέχεια θριαμβευτικῶν ἀψίδων, στεγασμένος μὲ πρασινάδες καὶ μὲ μεγάλα ἄνθη λευκοῦ λωτοῦ μᾶς ἔφερεν εἰς μίαν κολοσσαίαν σκηνήν, στολισμένην μὲ σημαίας, μὲ φῶτα, μὲ φαναράκια βενετικά. Μᾶς ἐτοποθέτησαν μέσα ἐκεῖ, ἀντικρὺ εἰς μικρὸν θέατρον.

Ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν ἐθαυμάσαμεν μερικὲς νεράϊδες τῶν παραμυθιῶν, ἐνσαρκωμένες ὅμως, αἱ ὁποῖαι 'σὰν νὰ ἐπετοῦσαν ἐπάνω εἰς θαυμάσια 'σὰν κι' αὐτὲς λουλούδια, μᾶς ἐψαλλαν εἰς γλῶσσαν τῆς Βεγγάζης.

«Ὅπως στὸν οὐρανὸ χιλιάδες ἄστρα κλί»νουν ταπεινὰ 'μπρὸς στὸ φεγγάρι, ἔτσι καὶ »μεῖς τὸν ἀντιβασιλέα μας παρακαλοῦμεν νὰ »δεχθῇ τὸν ταπεινὸ χαιρετισμό μας.

«Γυναῖκες τοῦ θεάτρου, πρέπει νὰ σᾶς δια»σκεδάσωμεν πρᾶγμα ὄχι εὔκολον πολύ· γι' »αὐτὸ παρακαλοῦμεν, νὰ μὴ μᾶς κρίνετε σκληρά, »ἂν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν δὲν ἠμποροῦμεν »καὶ πάλιν νὰ γελάσετε καὶ νὰ χειροκροτήσετε »ἂν τὸ παιχνίδι μας ὡραῖο καὶ ἀστεῖο σᾶς »φανῇ».

Μετὰ τὴν παράστασιν ἔργου μὲ τὸν τίτλον Συζυγικαὶ ***ἀβρότητες***, ἀνεβήκαμεν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ μπαλέτο. Πέντε ἄνδρες μὲ μικρὰ μαντολίνα, ἀκολουθοῦσαν δύο χορευτρίας καὶ ἐφαίνοντο σὰν νὰ τὴς ἔσπρωχναν εἰς τὸν χορὸν μὲ τὴν μουσικὴν συνοδείαν των. Ἡ μία ἦτο πολὺ ὡραία. Ἐφοροῦσεν ἐνδυμασίαν πολὺ βαρειάν, μακρειὰν καὶ πλατειάν, πλουσιωτάτην ἀπὸ βελοῦδο πράσινο χρυσοκεντημένο. Ἡ ἄλλη ἐφοροῦσε κοντὲς φοῦστες τριανταφυλὲς ἀπὸ λεπτότατο μεταξωτὸ ὕφασμα μὲ μαγὸ ὁλόχρυσο πλεκτὸ εἰς τὸ σῶμα. Τίποτε ἁβρότερον, γλυκύτερον καὶ μελαγχολικώτερον ἀπὸ τὸν χορὸν αὐτόν, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ χορεύτριαι μὲ τὰ χέρια ἀπομακρυσμένα ὁριζοντείως ἀπὸ τὸ σῶμα ἐφαίνοντο νὰ γλιστροῦν ἐλαφρὰ εἰς διαφόρους ρυθμικὰς πρὸς

τὰ ἐμπρὸς καὶ τὰ ὀπίσω κινήσεις . . . .

Αὐταὶ αἱ χορεύτριαι καὶ αἱ ἠθοποιοὶ εἶναι κορίτσια τῶν Σουδρά. Ἂν εἶναι ἄσχημοι, τότε προορίζονται διὰ τὰς πλέον χυδαίας καὶ ἐξευτελιστικὰς ἐργασίας. Γίνονται βαρκάρισες, πουλοῦν ψάρια καὶ κρέατα εἰς τὴν ἀγοράν, δοῦλαι καὶ ἐν γένει πλάσματα ἐξευτελισμένα καὶ περιφρονημένα.

(Ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν τῆς Γυναικὸς» τῆς κ. Κ. Παρρέν)

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Καὶ ἔπειτα ὅλη ἡ ζωή της τῶν τελευταίων δύω ἐτῶν ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐμπρός της ὡς καλειδοσκόπιον. Ἐδῶ πλέον ἡ Ἀμάλια ἐγίνετο ἄλλη. Ἡ καλὴ εἰκόνα ἡ πρὶν ἐθόλωνε, 'σὰν κάτι ρυπαρὸ καὶ βρώμικο νὰ εἶχε περάσει ἐπάνω της. Ἴσως νὰ μὴν ἔπταιεν αὐτή, ἐσκέπτετο ἡ Ἄννα, ἀλλ' ἡ κακὴ ἐπιρροὴ τοῦ Θωμᾶ, ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἰδικοῦ του κυνισμοῦ νὰ τὴν εἶχε τόσον διαφθείρει.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἤρθε καὶ πάλιν τρόπον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν νεκράν.

Τὸ ἀτμόπλοιον ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀγκυροβολήσει καὶ ἡ Ἄννα συνοδευμένη ἀπὸ τὴν καμαριέρα της ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηράν, πρωτήτερα ἀπὸ τὸν Στέφα. Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τὴν ἀποβάθραν ἐπωλοῦσαν ἄνθη εἰς μικρὰ ὡραῖα κιόσκια, ποῦ ἔμοιαζαν κήπους κινητούς. Ἡ Ἄννα διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ καὶ ἀγόρασε κόκκινα ρόδα καὶ ἀζαλέες καὶ γαρύφαλα, ἀγκαλιὲς ὁλόκληρες, ποῦ μετέφερε μὲ τὴν ἅμαξαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου τῆς εἶπαν ὅτι ἡ νεκρὰ ἀνέμενε νὰ τὴν θάψουν.

Μία νευρικότης καὶ ὁ πυρετός της ποῦ εἶχεν ἔξαρνα αὐξήσει τῆς ἔδωκαν δύναμιν, ζωήν, ἀντοχήν. Μὲ τὰ μάγουλα κόκκινα, τὰ μάτια γεμάτα λάμψιν ἐκατέβηκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ φορτωμένη μὲ λουλούδια ἐπροχώρησεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου μέσα εἰς πρασινάδες καὶ εἰς στεφάνια ἡ Ἀμάλια στολισμένη ἐκοιμᾶτο τὸν τελευταῖον της ὕπνον.

Ἕνας ἱερεὺς ὀρθόδοξος μὲ τὰ χρυσᾶ του ἄμφια ἐδιάβαζε χαμηλοφώνως τοὺς νεκρικοὺς ψαλμοὺς καὶ μία κυρία σκεπασμένη μὲ μαῦρα κρέπια ἦτο γονατισμένη παρὰ τὸ νεκρικὸν φέρετρον. Ἦτο ἡ κ. Μοίρα ἡ ὁποία εἶχε φθάσει ἀπὸ τὸ Παρίσι τὸ πρωΐ ἐκεῖνο μαζὶ μὲ τὸν ὀρθόδοξον ἱερέα τῆς κοινότητος. Πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου περιεστοίχιζε τὴν νεκράν. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τῶν δύο κόσμων, ἡ ὁποία κατοικοῦσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀμάλιας, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ θαμῶνες τοῦ Καζίνου εὑρίσκοντο εἰς τὴν κηδείαν. Δοῦκες, πρίγκηπες, κόμησες καὶ μαρκησίαι ἀντὶ τοῦ πρωϊνοῦ των περιπάτου, ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλοι ἀπὸ συμπάθειαν διὰ τὴν νέαν καὶ φαιδρὰν σύντροφον χθὲς ἀκόμη τοῦ παιγνιδιοῦ των, ἄλλοι ἀπὸ περιέργειαν διὰ νὰ ἰδοῦν Ἕλληνα ἱερέα ἱερουργοῦντα καὶ ἄλλοι ἁπλῶς χάριν ποικιλίας. Ὅλες ἡ ἐπίσημες κοκότες ἐνδυμένες μὲ σκοῦρα ἢ μὲ μαῦρα πολυτελέστατα ροῦχα εὑρίσκοντο εἰς τὴν πρώτην γραμμήν, ἀληθινὰ μελαγχολικὲς καὶ λυπημένες.

Ἡ Ἄννα εὐθὺς ὡς εἶδε τὴν κ. Μοίρα ἐσταμάτησεν. Τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀψηφήσῃ τὸ σκληρὸν βλέμμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἡ ὁποία τόσον τὴν εἶχε βασανίσει μικρὸν παιδὶ καὶ τὴν ὁποίαν ἐροβεῖτο ἀκόμη. Ἔδωκε τὰ ἄνθη της εἰς τὴν σύνοδόν της καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὰ ῥέρῃ εἰς τὴν νεκράν. Καὶ αὐτὴ ἐστάθη ἀπὸ μακρειά, 'σὰν ἔνοχος. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε φθάσει καὶ ὁ Στέφας, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν ὑπηρέτην του, καὶ φορτωμένος μὲ λουλούδια. Πρὸ τοῦ τυρλοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ δάκρυα ἐκινοῦσαν τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν οἶκτον, ὅλοι παρεμέριζαν, ὅλοι ἔκαμναν τόπον. Εἶναι ὁ ἄνδρας της, εἶπε μία γυναῖκα τοῦ ξενοδοχείου, ἡ ὁποία ἐνθυμήθη τὴν τραγικὴν τύρλωσιν τοῦ νέου. Ἡ φράσις μετεδόθη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἔφθασε καὶ ἕως τὴν Ἄνναν, ἡ ὁποία ὑπέφερεν ἀληθινὸν μαρτύριον, ἰδίως ὅταν ἡ καμαριέρα της ἐστράφη καὶ τὴν εἶδε μὲ κάποιαν συμπάθειαν, 'σὰν νὰ τῆς ἔλεγε: Ἀ! ἐκατάλαβα! Σὺ εἶσαι ἡ ἄλλη καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα του.

Ὁ Στέφας ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὸ παγωμένο χέρι τῆς νεκρᾶς, τὸ ὁποῖον ψαύοντας εὗρῆκε. Ἀφῆκεν ἐπάνω της τὰ λουλούδια του καὶ ἔπειτα ἐστάθη 'σὰν ἄνθρωπος ποῦ εἶχεν ἐκτελέσει ἕνα ὀδυνηρὸν καθῆκον καὶ ποῦ ἠσθάνετο ὅτι δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ κάμῃ ἐκεῖ. Διὰ μιᾶς ἕνα χέρι ἔσφιξε τὸ ἰδικόν του καὶ μία γνωστή του φωνὴ ἐψιθύρισε μέσα εἰς ἕνα λυγμὸν τὴν λέξιν εὐχαριστῶ. Ἦτο ἡ κ. Μοίρα, ἡ μητρυιά του, ἡ γυναῖκα ποῦ εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν μητέρα του, ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀμαλίας, ἡ ὁποία εἶχε κάμει τὸν γάμον του.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τίτλοι τῆς κ. Μοίρας ποῦ τόσην ἐπιρροὴν εἶχαν εἰς τὴν ζωήν του ἐπέρασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν του. Τῆς ἀνταπέδωκε μὲ νευρικότητα τὸν χαιρετισμόν,

καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισε συγχρόνως. Δὲν εἶχαν πλέον νὰ εἰποῦν τίποτε μεταξύ των.

Ἡ Ἄννα τὸν παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο πόνον καὶ ἀγωνίαν. Καὶ ἔβλεπε καὶ τὴν νεκρὰν ποῦ ἐτριγυρίζετο καὶ εἰς τὸν θάνατον ἀκόμη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἰδικούς της καὶ ἀπὸ τόσον ἐκλεκτοὺς καὶ ὡραίους ξένους. Καὶ ἦσαν νὰ ἔβλεπεν εὐτυχισμένο ὄνειρον ἐφαίνετο νὰ μειδιᾷ μέσα εἰς τὰ λουλούδια τὰ σπάνια καὶ τῆς πολύτιμες μουρουδές.

Ἡ κ. Μοῖρα τὸν ἐπλησίασε καὶ πάλιν καὶ μὲ δειλίαν τοῦ εἶπε: Θὰ τὴν στείλω εἰς τὴν Κέρκυραν νὰ ταφῇ κοντὰ εἰς τοὺς γονεῖς μας. Ὁ Στέφας ὠχρίασε καὶ ἔκλινε τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἔλεγε: πολὺ καλά.—Θέλεις νὰ ἰδῇς τὴν Νίνα; Ὁ Στέφας ἔσκυψε καὶ πάλιν τὸ κεφάλι εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως.

Ὁ ἱερεὺς ἔλεγε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμὸν» καὶ ἡ κ. Μοῖρα ἔκλινε πρὸς τὸ ὠχρὸν μέτωπον τῆς ἀδελφῆς της καὶ τὴν ἐφίλησε διὰ τελευταίαν φορά. Ὁ Στέφας δὲν ἐκινήθη. Οἱ ἄνθρωποι τῆς κηδείας ἐσκέπασαν βιαστικοὶ τὸ φέρετρον. Καὶ ὁ κόσμος διὰ τὸν ὁποῖον τὸ θέαμα εἶχε τελειώσει ἤρχισε νὰ σκορπίζεται.

Ἡ κ. Μοῖρα ἐπῆρε τὸ μπράτσο τοῦ Στέφα καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ ἁμάξι της. Ἡ Ἄννα εἶχε μείνει τελευταία καὶ μόνη. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ εἶχε τὸ φοβερὸν αἴσθημα ὅτι ἡ κ. Μοῖρα θὰ τὴν ἐχώριζε καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅπως ἄλλοτε ἀπὸ τὸν Στέφα.

Ἤθελε νὰ φύγῃ ἀμέσως μὲ τὸ βαπόρακι τῶν πέντε, ἀλλ' ἐροβεῖτο ὅτι ὁ Στέφας θὰ ἔμενε, ἴσως διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν νεκρὸν τῆς Ἀμάλιας, ἴσως διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀδελφήν της. Καὶ διευθύνθη εἰς τὸ ἴδιο ξενοδοχεῖον ὅπου εἶχε κατεβῇ ἡ κ. Μοῖρα.

Ἐζήτησεν ἕνα δωμάτιον καὶ ἔστειλε τὴν καμαριέρα νὰ συνενοηθῇ μὲ τὸν ὑπηρέτην τοῦ Στέφα, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὥρας ὅπου θὰ ἔρευγαν. Ὅταν ἔμεινε μόνη ἠσθάνθη μεγάλην ἀδυναμίαν. Ἡ ἔντασις τῆς νευρικότητός της εἶχε χαλαρωθῇ καὶ διὰ μιᾶς ἡ ἰδέα ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ ἀπέθνησκε τὴν ἔφερεν εἰς ἀληθινὴν ἀπελπισίαν.

Ἐρρίφθη ὅπως ἦτο εἰς τὸ κρεββάτι, ἀλλὰ ἡ δύσπνοια τὴν ἔπνιγε. Ἐσηκώθη καὶ ἐπέταξε τὸ φόρεμά της, ὡς καὶ κάθε ἔνδυμα ποῦ ἐπίεζε τὸ στῆθος της. Ἕνας βῆχας δυνατὸς φοβερὸς τὴν ἐκυρίευσε. Μόνη, ἔλεγε, μόνη. Θὰ ἀποθάνω μόνη, χωρὶς κἂν νὰ τὸν αἰσθάνωμαι κοντά μου, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ὅπου ἐκεῖνος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν ἀνάμνησίν της.

Ἐσηκώθη καὶ ἐπροσπάθησε νὰ κάμῃ ὀλίγα βήματα διὰ νὰ ρθάσῃ τὸ ἠλεκτρικὸ κουδούνι. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. Ἡ δύσπνοια τὴν ἔπνιγε. Ἐζήτησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλέον φωνήν. Μὲ ὑπερτάτην προσπάθειαν ἔφερε τὰ χέρια εἰς τὸ στῆθος της καὶ ἔσχισε τὰ φορέματά της, ποῦ τὴν ἐβάραιναν καὶ τῆς ἀφαιροῦσαν τὴν ἀναπνοήν.

Διὰ μιᾶς τὰ χέρια της παρέλυσαν, τὸ σῶμα της ἐτινάχθη ἀπὸ ἕνα φοβερὸν κλονισμὸν καὶ μία φωνὴ ὡς ζώου σφαζομένου, μία φωνὴ ποῦ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινον, ἀκούσθη μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἦτο ἡ τελευταία της ἐπίκλησις εἰς τὴν ζωήν, τὸ τελευταῖον πικρὸν παράπονον εἰς τὴν τύχην της.

Ἔπειτα δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε. Τὸ κουβαριασμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν σῶμα ἀπλώθη ἄνετα καὶ ἤρεμα, ἡ κεφαλὴ ἠκολούθησε τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὰ μάτια ἡμιάνοικτα ἐκράτησαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν βλεφαρίδων ἕνα δάκρυ ἀποκρυσταλλωμένον.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἡ φοβερὰ εἶχεν ἀπηχήσει εἰς ὅλο τὸ ξενοδοχεῖον καὶ οἱ ὑπηρέται περίτρομοι εἶχαν τρέξει εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸ δύω ἡμερῶν εἶχαν φέρει τὸ πτῶμα τῆς Ἀμάλιας. Ἡ Marie, ἡ καμαριέρα τῆς Ἄννας ἐπέστρεφε καὶ αὐτὴ τὴν στιγμὴν αὐτήν μὲ μίαν ἀγκαλιὰ λευκοὺς κρίνους, ποῦ τῆς εἶχε δώσει ὁ Georges διὰ τὴν κυρίαν της. Ἤξερε πόσον ἀγαποῦσε τὰ λουλούδια αὐτὰ καὶ πόσο τὴν ἐμεθοῦσε τὸ δυνατὸ ἄρωμά τους. Καὶ καθὼς ἔσκυψεν ἐπάνω εἰς τὸ νεκρὸν πλέον σῶμα τῆς κυρίας της, οἱ κρίνοι ἐσκορπίσθησαν καὶ ἐσκέπασαν τὰ μελανὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν χέρια καὶ τὸ καταγυμνωμένο καὶ κουρελιασμένο στῆθος τοῦ μαραμένου αὐτοῦ κρίνου ποῦ μόλις εἶχεν ἀνθήσει καὶ ἀμέσως εἶχε μαρανθῇ.

ΤΕΛΟΣ

Η ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Ὁ πολὺς κόσμος ὁ μοχθῶν καὶ ἐργαζόμενος διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον του, ὁ ἠξεύρων ὅτι διὰ τοῦ ἱδρῶτος του, τοῦ αἵματος, τοῦ μόλις αὐτὸν συντηροῦντος πλουτίζει τοὺς βιομηχάνους, τοὺς ἐμπορευομένους τὴν ἐργασίαν του, ὁ κόσμος αὐτὸς ὁ πτωχὸς καὶ ἐλεεινὸς αἰσθάνεται πάντοτε μυστικήν τινα ἀγανάκτησιν εἰς τὰ στήθη δι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄχρηστα τῶν πλουσίων καὶ ἀέργων ἑκατομμύρια, τὰς τόσας ἀνάγκας δυνάμενα νὰ πληρώσουν ὅσους πόνους ἐπροξένησαν, ἕως οὗ ἀποκτηθοῦν. Τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν πλουσίων καὶ προωρισμένα ν' ἀναπαυρίζουν τὰ δεινὰ τοῦ λαοῦ, εἶναι τόσα κατὰ τῆς κοινῆς ταύτης ἀγανακτήσεως πρόσυντικά, ὡς στιγμαὶ ἀποκαλυπτικαὶ καλλιτέρου μέλλοντος, καθ' ὃ ὁ ἐργάτης δὲν θὰ μοχθῇ πλέον ὑπὲρ τῶν πλουσίων.

Οἱ πλούσιοι ἤρχισαν νὰ μοχθοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ. Εἰς τὴν φιλόπτωχον ἀδελφότητα τῶν Κυριῶν περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται σήμερον, οἱ πλούσιοι φαίνονται μοχθοῦντες ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν. Χρήματα, κτήματα, γνώσεις, ἐνέργειαν, δραστηριότητα, χρόνον, ἄνεσιν, τὰ πάντα φαίνονται διαθέτοντες καὶ μάλιστα εὐχαρίστως καὶ μὲ τὸ μειδίαμα τῆς φιλανθρώπου θυσίας εἰς τὰ χείλη, ὑπὲρ τοῦ τοιούτου σκοποῦ.

Κυρίαι εὐγενεῖς καὶ προοδευτικαὶ ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας νὰ κατανοοῦν ὅτι ἡ ματαία πολυτελείας ἐπίδειξις καὶ οἱ σκανδαλώδεις τῶν αἰθουσῶν ψιθυρισμοὶ δὲν ἀποτελοῦν τὸν μόνον σκοπὸν τῆς ζωῆς λογικῶν ὄντων, ἵδρυσαν ἐν τῇ πόλει μας κατὰ τὸ ἔτος 1902 ἀδελφότητα τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ὑποστήριξις τοῦ Νοσοκομείου τῆς Ἑλλ. Ὀρθοδόξου Κοινότητος Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ἡ κατὰ τὸ ἐνὸν χορηγία συνδρομῆς πρὸς ἀναξιοπαθούσας οἰκογενείας.

Οἰκοδομήθησαν δύο μεγάλαι καπναποθῆκαι στοιχίσασαι ἄνω τῶν 4,000 λιρ. Τουρκίας, καὶ μία μεγάλη Εὐρωπαϊκὴ Λέσχη, τὰ ἐγκαίνια τῆς ὁποίας θὰ τελεσθῶσι κατὰ τὰ μέσα Μαΐου.

Ἐπὶ τῆς θύρας δὲ ἑκάστου κτήματος ὑπάρχει πλὰξ φέρουσα τὴν ἐπιγραφήν:

Ἡ φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν
Ὑπὲρ τοῦ ἐν Καβάλλᾳ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ
Νοσοκομείου «Εὐαγγελισμοῦ».

Τῆς φιλοπτώχου ἀδελφότητος πρόεδρος εἶναι ἡ κ. Παρασκευὴ Στερ. Πουλίδου, Ἀντιπρόεδρ. ἡ κ. Ἐριφ. Μ. Ἰωάννου, Ταμίας Ἑλένη Κ. Τζοβάννου, Γραμματεὺς Σπυρ. Μῖμος.

Μέλη διοικητικοῦ συμβουλίου: Ἑλένη Ἰορδάνου, Σταματία Γρηγοριάδου, Μαρία Ἀναστασιάδου, Αἰκατερ. Κολοκύθα, Μαρία Δουλκαρίδου, Ἑλένη Δημητρακοπούλου.

Ἡ πρόοδος τῆς ἀδελφότητος δὲν ἐσταμάτησε μέχρι τῆς σήμερον, ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ζῆλος παρατηρεῖται αὐξανόμενος ὄχι μόνον παρὰ ταῖς φιλοτίμοις Κυρίαις, αἱ ὁποῖαι διευθύνουν ἀλλὰ καὶ παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ μας ἐν γένει, ἡ ὁποία πολυτρόπως παρέχει τὴν θερμήν της ὑποστήριξιν εἰς ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ καυχᾶται.

Ἐν Καβάλλᾳ ΜΑΡΙΚΑ Δ. ΣΙΟΥΛΑ

Η ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΩΝ

Θρίαμβος τῆς Ἑλληνικῆς βελόνης καὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ψυχῆς τῆς Ἑλληνίδος πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ Ἔκθεσις τῆς Προόδου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Πανελλήνιον Ἔκθεσιν τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1911.

Ἡ κ. Ἄννα Παπαδοπούλου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἰδέαν τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, εὐεργετεῖ κυριολεκτικῶς τὴν παντοῦ ἐργαζομένην Ἑλληνίδα, ἡ ὁποία ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν τῆς προωτευούσης ἐπετέλεσε θαύματα καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως καὶ λεπτεπιλέπτου ἐργασίας.

Δὲν εἶμαι κατ' ἀρχὴν οὔτε ὑπὲρ τοῦ κεντήματος, οὔτε ὑπὲρ τῆς ντανέλας, ποῦ κουράζουν τὰ μάτια καὶ βαθουλόνουν τὰ στήθη τῆς ἐργάτιδος

Ἀλλὰ ἀφοῦ ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας νὰ ἐπιδίδουν αἱ γυναῖκες κατὰ προτίμησιν, δὲν ἠμπορῶ παρὰ νὰ θαυμάσω τὴν τελειότητα εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασαν.

Ἄλλως τε ἡ Πρόοδος ἐκθέτει ἔργα γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἔμαθαν τὸ κέντημα καὶ τὴν ντανέλαν ὡς ψυχαγωγικὴν ἀσχολίαν καὶ αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν στιγμὴν τῆς δυστυχίας καταφεύγουν εἰς αὐτό, κρυφά, μυστικά, μέσα εἰς τοὺς τέσσερας τοίχους τοῦ σπιτιοῦ των, διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν των ἢ νὰ ἀνακουφίσουν τὸν παλαίοντα διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλα σύζυγον.

Ἡ Ἔκθεσις ἐπεκτείνει τὸν κύκλον αὐτὸν καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνίδες ποῦ ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐργασθοῦν. Τὸ ἐξωτερικὸν δὲ μᾶς ἐπεφύλαττεν ἀληθινὰς ἐκπλήξεις.

Ἡ Κρήτη, ἡ Κ)πολις, ἡ Σάμος, ἡ Κύπρος, ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἡ Μακεδονία ἐν γένει ἐκθέτουν ἀριστουργήματα κεντημάτων καὶ ντανελῶν καὶ κάθε εἴδους ἄσπρου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ καύχημα κάθε καλαισθήτου γυναικός, κάθε κόρης ποῦ ἑτοιμάζει τὴν προῖκα της.

Δὲν θὰ εἰπῇ μὲ αὐτὸ ὅτι αἱ Ἑλληνικαὶ ἐπαρχίαι καὶ αἱ Ἀθῆναι ὑστεροῦν. Κάθε ἄλλο. Εἰς τὰς παλαιὰς μάλιστα ἐκθετρίας τοῦ Πειραιῶς, τῆς Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα προκαλοῦν πάντοτε τὸν θαυμασμόν, προσετέθησαν τώρα καὶ ἡ Κέρκυρα, ἡ Αἴγινα, ἡ Ἀγυιά, ἡ Χαλκίς, ἡ Σύρος καὶ ἡ Λάρισσα μὲ ἔργα ὡραῖα καὶ ἐκλεκτά, ποῦ τιμοῦν τὰς ἐπαρχιακάς μας πόλεις διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς προόδους τῶν γυναικῶν των. Κ. Π.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΥΣΤΡΙΑ.—Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Τεργέστης ὠνόμασαν τὴν Δδα Νίναν de Marpurgo διευθύντριαν τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἱστορικοῦ μουσείου καὶ μουσείου τῶν ὡραίων τεχνῶν.

Ἡ ἄλλοτε διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ Holburg θεάτρου Ὄλγα Levinsky-Precheisen διωρίσθη καθηγήτρια τῆς ῥητορικῆς καὶ ἀπαγγελίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης. Τῶν ῥητορικῶν ἀσκήσεων μετέχουσιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς σύνδεσμος τῶν Γυναικῶν τῆς Βιέννης εἶχε παρακαλέσει τὴν Καν Levinsky νὰ δώσῃ εἰς τὰ μέλη του μαθήματα ἀπαγγελίας καὶ εἶχε παραχωρηθῆ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου. Ἡ ἐπιτυχία τῶν παραδόσεων ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπηκολούθησεν ὁ ἐπίσημος διορισμός. Τὸ ἐναρκτήριον μάθημα ἐγένετο ἐν μεγίστῃ συρροῇ πλήθους.

ΔΑΝΙΑ.—Ἐν Δανίᾳ αἱ διδασκάλισσαι ἐπέτυχον παρὰ τῆς Βουλῆς νὰ αὐξηθῇ ἡ μισθοδοσία των, ἥτις προσεγγίζει τώρα τὴν τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ δὲ Γερουσία ἐψήφισεν ἐν Δανίᾳ νόμον προστατευτικὸν τῶν λεχοῖδων, αἵτινες συγχάνουσιν ἐργάτιδες.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ.—Νεάνιδες ὑπέστησαν ἐπιτυχῶς ἐξετάσεις ὅπως διορισθῶσιν ὑπὸ τῆς Ὁλλ. Κυβερνήσεως ὑπάλληλοι εἰς τὰς ἀπωτάτας κτήσεις τῆς Ὁλλανδίας εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Ἀπερρίφθη ἡ διάταξις τοῦ Code Napoleon.

ΝΟΡΒΗΓΙΑ. — Ἐγένοντο αἱ πρῶται βουλευτικαὶ ἐκλογαί, εἰς τὰς ὁποίας ἔλαβον μέρος αἱ γυναῖκες. Ἐψήφισαν 150.000 γυναῖκες. Ἐξελέγη δὲ ἐν Χριστιανίᾳ ὡς βουλευτὴς ἡ διδασκάλισσα Anna Kogstad [Ὑποψήφιοι 8].

ΓΕΡΜΑΝΙΑ.—Κατὰ πρώτην φορὰν διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Βερολίνου ὡς πρόεδρος τῆς πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐνδεῶν Ἐπιτροπῆς ἡ Κυρία Ottilie Gerudt. Ὁ προεδρεύων δημοτικὸς σύμβουλος διεμαστυρήθη . . . . . .

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἰατρῶν γυναικῶν βαίνει αὐξάνων ἐν Γερμανίᾳ. Πέρυσιν ἔτυχον πτυχίου 55, φέτος 70. Ἐξασκοῦσι δὲ τὸ ἐπάγγελμά των εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τοῦ κράτους.

Ἐν Μεκλεμβούργῳ ἡ γλύπτης Δὶς Scheel ἐξετέλεσε τρία ὑπερφυσικοῦ μεγέθους ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα διακοσμοῦσι μίαν τῶν μεγαλητέρων Τραπεζῶν τῆς πόλεως Rostosk. Παριστῶσι τὸ Ἐμπόριον, τὴν Ναυτιλίαν καὶ τὴν Βιομηχανίαν.

ΚΙΝΑ.—Ἐν Κίνᾳ ἡ Κυβέρνησις ὑποστηρίζει ὅλως ἰδιαιτέρως τὰ διδασκαλεῖα τῶν διδασκαλισσῶν, ἐπιθυμοῦσα νὰ διοργανώσῃ καὶ μεταρρυθμίσῃ τὰ κινεζικὰ σχολεῖα ἐπὶ ἐθνικῶν βάσεων καὶ νὰ ἀποτινάξῃ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἰαπωνίδων διδασκαλισσῶν ὡς καὶ τῶν σχολῶν τῶν ἱεραποστόλων. Τὰ διαβήματα ταῦτα προϋποθέτουσι τὴν διανοητικὴν ἀφύπνισιν τῶν θυγατέρων τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

ΡΩΣΣΙΑ.—Ὁ ῥωσσικὴ κυβέρνησις ἀποκρούει τὴν ἐν Πετρουπόλει εἰς τὰ αὐτὰ λύκεια ἢ πανεπιστήμια φοίτησιν τῶν δύο φύλων. Ἀποκλίνει ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως ἀποκλειστικῶς πανεπιστημίων τῶν Γυναικῶν. Δι' ἰδιωτικῶν δὲ ἐράνων θὰ ἱδρυθῇ ἐν Κιέβῳ τῆς Ρωσσίας τὸ πρῶτον ἐν Εὐρώπῃ Πανεπιστήμιον τῶν Γυναικῶν. Θὰ φέρῃ τὴν ἐπωνυμίαν: «Πανεπιστήμιον τῆς Ἁγίας Ὄλγας». Συνήχθη ἤδη τὸ ποσὸν τῶν 100.000 ῥουβλίων.

ΑΓΓΛΙΑ.—Συνεστήθη ἐπιτροπὴ πρὸς ἐξέτασιν τῶν περὶ διαζυγίου νόμων, περὶ τῆς ἐφαρμογῆς καὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν ἰδίᾳ εἰς τὰς πτωχοτέρας τάξεις τοῦ λαοῦ. Εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην διωρίσθησαν καὶ γυναῖκες.

Εἰς τὸ Trinity College τοῦ Δουβλίνου, ἓν τῶν διασημοτέρων Πανεπιστημίων τῆς Ἀγγλίας, πρώτην φορὰν ἐγένετο δεκτὴ γυνὴ ὡς ὑφηγήτρια. Ἡ τιμὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν Δδα Κωνσταντίαν Μάξουελ.

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἀπένειμεν εἰς Ἰνδήν, τὴν Miss Cornelia Sorabji χρυσοῦν μετάλλιον 1ης τάξεως τοῦ τάγματος Kaisar. I. Hind διὰ τὰς ἐξόχους ὑπηρεσίας της. Ἡ Miss Sorabji διήνυσε τὰς σπουδάς της εἰς τὴν νομικὴν Σχολὴν τοῦ Oxford καὶ ὑπέστη μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὰς ἐξετάσεις της τῷ 1893. Ἐδόθη δὲ αὐτῇ μετέπειτα ἡ ἄδεια νὰ χρησιμοποιήσῃ διὰ τὰς ἰδιαιτέρας μελέτας της τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Lincolns Iun, ὅπερ ποτὲ δὲν εἶχεν ἐπιτραπῇ πρότερον εἰς γυναῖκα. Βραδύτερον διωρίσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Βεγγάλης, μέλος τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκδικάζοντος ζητήματα κηδεμονίας καὶ ὡς τοιαύτη προσφέρει μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τας γυναῖκας τῶν Hendons, εἰς τὰς ὁποίας ἡ θρησκεία των ἀπαγορεύει νὰ ἔρχωνται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ δικαστῶν ἀνδρῶν.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ. — Ἡ πρώτη δημοσία διάλεξις περὶ τῆς γυναικείας κινήσεως ἐγένετο ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φαγιοὺν ὑπὸ τῆς συζύγου Shitk Βεδουίνου. Τὸ ἀκροατήριον ἀπετέλουν 200 γυναῖκες ἀνήκουσαι εἰς τὰ πρῶτα χαρέμια τοῦ τόπου. Ἠκροάσθησαν μετὰ προσοχῆς τῆς ῥήτορος, ἥτις ἐπεζήτει ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν της τὴν μονογαμίαν, τὴν μεταρρύθμισιν τῆς περὶ διαζυγίου νομοθεσίας καὶ τελειοτέραν ἀνατροφὴν τῶν κοραστῶν.

ΓΑΛΛΙΑ. — Κατὰ τὰ ἐγκαίνια σχολῆς τινος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνδέσμου, ὁ Πρόεδρος Fallieres ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι αἱ γυναῖκες δικαιοῦνται νὰ ἔχωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὰ αὐτὰ δικαιώματα πρὸς τοὺς ἄνδρας καὶ διετύπωσε τὴν εὐχὴν νὰ τεθῇ ταχέως τέρμα εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦσαν κοινωνικὴν ἀνισότητα τῶν δύο φύλων.

— Εἰς Wjalo-Les-Bains τῆς Γαλλίας ἀνετέθη εἰς τὴν ζωγράφον Δδα Lecomte ἡ διακόσμησις τῆς δημαρχίας. Πρόκειται περὶ ἐπιφανείας τοίχου ἔχοντος ἔκτασιν 3000 τετρ. μέτρων. Πρώτην φορὰν ἐν Γαλλίᾳ ἀνατίθεται εἰς γυναῖκα ζωγράφον ἐργασία τοιαύτης σπουδαιότητος.

— Τὴν 21ην Νοεμβρίου λῆξ. ἔτους ἔληξεν ὁ διαγωνισμὸς τῶν ἐξωτερικῶν βοηθῶν τῶν νοσοκομείων καὶ θεραπευτηρίων τῶν Παρισίων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς χειρουργὸς Duval, καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, ἀνεκήρυξε πρώτην ἐπιτυχοῦσαν, ἐν τῷ μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ συριγμῶν τὴν Δδα Romme. Οἱ ἄνδρες ὑποψήφιοι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας διαμαρτυρόμενοι καὶ θορυβοῦντες.

— Κατὰ πρώτην φορὰν ἀνεγράφη τοιαύτη ἐπιτυχία γυναικὸς εἰς διαγωνισμὸν πρὸς κατάληψιν θέσεως εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων.

ΤΟΥΡΚΙΑ.—Ἐν Κων]πόλει ἤρχισε προ ὀλίγου ἡ ἔκδοσις ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, ἡ Mohasin, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶναι ἡ ἀνύψωσις τῆς γυναικὸς εἰς τὸ αὐτὸ ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν ἐπίπεδον πρὸς τὸν ἄνδρα. Τὸ μηνιαῖον τοῦτο φύλλον προσέκρουσε κατ' ἀρχὰς εἰς πολλὰς δυσχερείας. Τώρα ὅμως ἀριθμεῖ 2000 ἀντιτυπων καὶ ἀναγινώσκεται ἀπλήστως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανίδων.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ Κρήτη ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπασχολῇ τὴν Διεθνῆ πολιτικήν. Ἡ Κρητικὴ Κυβέρνησις ἀπηύθυνε πρὸς τὰς Προστάτιδας τῆς Κρήτης Δυνάμεις διακοίνωσιν ὑπὸ τύπον ἀπαντήσεως εἰς προ πολλοῦ ἐπιδοθεῖσαν νότα. Εἰς αὐτὴν ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐξέλιξις τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, αἱ πρὸς αὐτὸ ἐπιδειχθεῖσαι εὐμενεῖς διαθέσεις τῶν Δυνάμεων, ἡ παραδοχὴ ὑπ' αὐτῶν τοῦ τελευταίου καθεστῶτος καὶ ἡ ὑπόσχεσις τῆς καλῆς των διαθέσεως ὡς πρὸς τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος Ἕνωσιν.

Ἡ ἀνακοίνωσις αὐτὴ ἀποστελεῖ ἔμμεσον ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν Τούρκων περὶ ἐπαναφορᾶς τοῦ Ἁρμοστειακοῦ καθεστῶτος καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἀμέσου λύσεως τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, καὶ εἰς τὰς διαδόσεις περὶ ἀποδοχῆς δύο ἐκ τῶν ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων τῶν Τουρκικῶν αἰτημάτων.

Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου ἐλπίδες ὅτι ἡ ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Ἐδουάρδου μετάβασις τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ εἰς τὰς Αὐλὰς τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας θὰ χρησιμεύσουν, ὅπως αἱ Δυνάμεις δώσουν ἐπὶ τέλους μίαν εὐνοϊκὴν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἡ θερινὴ θεατρικὴ περίοδος ἤρχισε μὲ κάποιαν χαλαρότητα, εἴτε διότι οἱ κινηματογράφοι ἔγιναν τῆς μόδας διὰ τὰς καλὰς ἰδίως τάξεις, εἴτε διότι τὰ δοθέντα ἔργα δὲν ἐκίνησαν ἕως τώρα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ ἡ περὶ αὐτῶν κριτικὴ ὑπῆρξε μᾶλλον δυσμενής, εἴτε διότι ὁ καιρὸς δὲν εἶνε καλός.

Κανὲν νέον Ἑλληνικὸν ἔργον δὲν ἠγγέλθη ἀκόμη ἐκτὸς τῆς μεταφράσεως τῆς Ἀντιγόνης τοῦ κ. Κ. Μάνου, τὴν ὁποίαν θὰ παίξῃ τὸ θέατρον Κυβέλης Σαγιώρ. Ἂν γένει ὅμως οἱ δύο πρωτεύοντες θίασοι κατηρτίσθησαν ἀπὸ τὰ καλλίτερα πρόσωπα τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, εὐθὺς δὲ ὡς παραμερισθοῦν ὀλίγον αἱ ξέναι καὶ ὄχι πάντοτε ἐκλεκτῶν ἔργων μεταφράσεις καὶ ἀρχίσουν τὰ περισσότερον κινοῦντα ἐνδιαφέρον Ἑλληνικὰ ἔργα, τὰ Ἑλληνικὰ θέατρα θὰ ἐπανακτήσουν τὴν περασμένην των ἀκμήν.

Ἡ μόδα τῶν κινηματογράφων θὰ περάσῃ, ὅπως ἐπέρασε γρήγορα καὶ ἡ μόδα τῶν κωμειδυλλίων καὶ εὐθὺς ὡς αἱ πρωταγωνίστριαι καὶ οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς δημιουργήσουν νέους ρόλους à sensation, τὸ κοινὸν θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ παρακολουθῇ μὲ στοργὴν τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς καλλιτέχνας μας εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας των.

Ἄλλως τε ἐπίκειται καὶ ὁ Ἀβερώφειος διαγωνισμὸς τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχουν κατέλθει πολλοὶ Ἕλληνες δραματικοὶ συγγραφεῖς. Καὶ αὐτὸς βεβαίως θὰ κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν θιάσων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν. Ὁ Λασσάνειος διαγωνισμὸς ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν Κυριακὴν ὅπου ἔγινεν ἡ τελευταία βράβευσις ἑνὸς ἔργου, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη, διότι μόνον μὲ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του εἶχεν ὑπογράψει τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ ἐκρίθη ἀπὸ καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου εἶναι ὅμως γραμμένον εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν. Σημεῖον ὅτι ὅσον καὶ ἂν εἶναι κανεὶς ζυμωμένος μὲ τὸν κλασικισμὸν δὲν ἠμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὸ κάλλος τῆς τέχνης παρὰ μόνον εἰς γλῶσσαν ζωντανήν. Ὁ κ. Σακελαρόπουλος ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς τοῦ τελευταίου Λασσανείου.

Ἐὰν τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον δὲν ἐθριάμβευσεν ἀκόμη ἐφέτος, ὅμως ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη ἐνίκησε μίαν ὡραίαν νίκην μὲ τὴν μαντολινάταν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν διαγωνισμὸν τῆς Κρεμόνας καὶ ἐκέρδισε τό α'. βραβεῖον. Ἡ νίκη αὐτὴ τιμᾷ τὸ λαμπρὸν μας σωματεῖον καὶ χωριστὰ τὸν διευθυντὴν καὶ ἱδρυτὴν τῆς Μαντολινάτας κ. Λάδδαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπονέμεται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως ὁ Ἀργυροῦς Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἐδημοσιεύθη μικρὰ πραγματεία τοῦ ἰατροῦ κ. Σωκράτους Τσάκωνα Διευθυντοῦ τοῦ Γυναικολογικοῦ καὶ Μαιευτικοῦ τμήματος τοῦ Νοσοκομείου ὁ «Εὐαγγελισμός».

Ἡ μελέτη αὕτη ἀφορᾷ εἰς ζήτημα μεγίστην κοινωνιολογικὴν ἀξίαν ἔχον, ἰδίᾳ διὰ τὸ ἡμέτερον φύλλον, διότι πραγματεύεται περὶ 100 τοκετῶν οὓς ἐξετέλεσεν ἐν τῷ Εὐαγγελισμῷ, σώσας καὶ τὰ γεννηθέντα ἔμβρυα καὶ ἀπαλλάξας συγχρόνως τὰς μητέρας, οὐ μόνον ἐκ τοῦ βεβαίου θανάτου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐπιλοχίου πυρετοῦ, ἐξ οὗ τόσαι προσβαλλόμεναι, ἐὰν ἐπιζήσωσιν ἐξ αὐτοῦ, παραμένουν καθ' ὅλον τὸν βίον οὐ μόνον ἄχρηστοι δι' ἑαυτάς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας των. Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς δυστυχῶς καὶ σήμερον ἀκόμη παραμένει καὶ δικαίως θεωρεῖται ὡς τὸ φονικώτερον ὅπλον κατὰ τῶν ἀτυχῶν ὑπάρξεων, αἵτινες ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας των ἐγκαταλιμπάνουσαι γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς ἀπέρχονται μὲ γλυκέα ὄνειρα εἰς νέαν ζωὴν διὰ τοῦ γάμου, ἐπιζητοῦσαι τὴν συμπλήρωσιν τῆς εὐτυχίας των διὰ τῆς ἀποκτήσεως τέκνων.

Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς κάμνει τοιαύτην καὶ τοσαύτην θραῦσιν, ὄχι μόνον εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς κωμοπόλεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν: εἶναι λοιπὸν καιρὸς νὰ ἀφυπνισθῶμεν καὶ διδάξωμεν τοὺς κινδύνους καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ προφυλάξεις.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται ὅσαι ἐκ τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας καθυστεροῦν ἀκόμη τὴν ἐγγραφήν των ἢ νὰ πληρώσουν αὐτὴν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνταποκριτάς μας, ἢ νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὸ γραφεῖον μας διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, χωρὶς ἀναβολήν.

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ ΚΥΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

τῆς ὑπὸ τὴν κ. Αἰκ. Ζλατάνου Σηροτροφικῆς Ἑταιρίας

ΑΡΓΟΣ. Ἑλένη Α. Καρατζᾶ Πρόεδρος. Εὐσταθία Σρόσκα γραμματεύς. Μαρία Παναγιωτοπούλου ταμίας, Κορίνα Π. Κούζη. Ἀγγελική Ε. Ρούσου, Ἀθηνᾶ Σ. Καλμούχου, Μαρία Ν. Στυμφαλιάδου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. Δὶς Πιπίτσα Δεσποταίου.

ΚΡΑΝΙΔΙΟΝ. Ὁ Κος καὶ ἡ Κα Παπαγκίκα.

ΠΟΡΟΣ. Θεοδώρα Ι. Σπηλιοπούλου Πρόεδρος. Δὶς Βασιλική Ι. Σπηλιοπούλου γραμματεύς, Ἑλένη Κ. Νικολαΐδου ταμίας, Μαροῦσα Δ. Ξενάκη Κορίννα Σ. Χρυσανθοπούλου, Παγώνα Χρυσανθοπούλου, Μαροῦσα Α. Καλλινίκου Σύμβουλοι.

ΚΕΑ. Σαπφὼ Περίδου Πρόεδρος. Ἀθηναὶς Λευκαδίτου γραμματεύς.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Φράουλο γλυκό- (ἄλλος τρόπος). Τρεῖς ὀκ. φράουλας. 2 ὀκ. ζάχαρι, τὴν ὁποίαν βράζετε μὲ ἓξ ποτήρια νερό. Ὅταν ἡ ζάχαρη εἶνε μισοδεμένη, ρίπτετε τὴν φράουλαν, ἐνῷ ἡ ζάχαρη βράζει καὶ τὴν ἀφήνετε νὰ βράσῃ 5—6 λεπτά. Ἔπειτα τὴν βγάζετε μὲ τρυπητὴ κουτάλα καὶ τὴν βάζετε εἰς τὰ δοχεῖα. Ἀφήνετε τότε τὴν ζάχαρι νὰ βράσῃ σχεδὸν μέχρι καραμελώματος. Προσθέτετε τὸ ξεινὸ 3 λεμονιῶν καὶ ἐνῷ βράζει χύνετε τὸ σιρόπι εἰς τὰ δοχεῖα ὅπου ἔχετε τὴν φράουλαν. Ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ φράουλα ἔχει χυσει ὑγρὸν εἰς τὰ δοχεῖα τὰ κατασταλάζετε μὲ προσοχὴν εἰς τὸ σιρόπι ὅπου βράζει. Τὴν φράουλα παστρεύετε καὶ πλύνετε μέσα εἰς λεμόνι καὶ νερό. Τὴν ἁπλώνετε δὲ ἐπάνω εἰς δίσκους μὲ πετσέτες, διὰ νὰ στεγνώσῃ.

Ἀπὸ τὴν φράουλαν αὐτὴν ζεστὴν βάζετε εἰς φιάλες πλατύστομες ἕως τὴν μέσην καὶ ἀπογεμίζετε μὲ κονιάκ, μὲ ροῦμι καλὸ ἢ μὲ οἰνόπνευμα. Ἀνακατόνετε καλὰ σφραγίζετε τὰς φιάλας καὶ ἔχετε ἕνα ποτὸν ἀρωματικὸ καὶ νόστιμο.

Μὲ τὴς φράουλες κάμνετε καὶ ὡραῖα γλυκίσματα.

Ἡ συνήθης πάστα τῆς φράουλας γίνεται ὡς ἑξῆς :

Βάζετε εἰς λεκάνην 100 δρ. φαρίνα Τριεστίνικη εἰς σωρόν. Εἰς τὸ μέσον κάνετε μιὰ τρύπα καὶ βάζετε 50 δρ. βούτυρο, 2 Αὐγά, καὶ ὀλίγο νερὸ καὶ ὀλίγο ἁλάτι. Εἰς τὴν ἀρχὴν μαλάσσετε τὸ ἀλεῦρι μὲ τὸ βούτυρο καὶ μὲ τὰ αὐγὰ καὶ ἔπειτα προσθέτετε τὸ νερὸ ἀπὸ λίγο. Ἔπειτα μαλάσσετε ὅλην τὴν ζύμην ἀνὰ κομμάτια εἰς τὴν παλάμη σας, σχηματίζετε βόλους ζύμης, τοὺς βάζετε εἰς πετσέτα ἀλευρωμένη καὶ τοὺς ἀφίνετε 2—3 ὧρες. Ἔπειτα ἀνοίγετε χονδρὸ φύλλο, τὸ στρώνετε μέσα εἰς φόρμα ἢ καραβάνα, βουτυρωμένη ἁπλόνετε ἐπάνω φράουλες γλυκὸ ἢ ὅτι ἄλλο θέλετε, μὲ ἄλλην ζύμην εἰς φύλλον κόπτετε κορδέλες, τὴς βάζετε ἐπάνω ἀνὰ διαστήματα εἰς πλάτος καὶ μῆκος, ὥστε νὰ σχηματίζουν τετράγωνα, ἀλοίφετε τὴς κορδέλες μὲ κίτρινο αὐγοῦ καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Ἐὰν κόψετε τὸ φύλλο σας μὲ μικρὲς φορμίτσες ἢ μὲ ἕνα ποτῆρι νεροῦ, βάλλετε φράουλα ἐπάνω καὶ γύρω, γύρω ἀνασηκώσετε τὸ φύλλον, σχηματίζουσα πιέτες ἔχετε ὡραῖες παστίτσες.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἕδρα ἐν Ἀθήναις, Ὑποκαταστήματα ἐν Πειραιεῖ, Ἄργει Πύργῳ, Πάτραις Αἰγίῳ, Κερκύρᾳ καὶ Κεφαλληνίᾳ

Πρακτορεῖα ἐν Ναυπλίῳ καὶ Ἀμαλιάδι.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ

Συνάλλαγμα.—Πιστωτικαὶ ἐπιστολαί.—Εἰσπράξεις.—Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων.—Αγοραπωλησίαι χρεωγράφων.—Προεξοφλήσεις.—

Λαϊκὸν ταμιευτήριον ἀπὸ 1 δρ. μέχρι 2,000 πρὸς 4 1/4 ο/ο

Θησαυροφυλάκιον.—Φύλαξις χρεωγράφων καὶ τιμαλφῶν.

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΧΡΙ 5,000 ΔΡ.

4 ⁰/₀ εἰς α'. ζήτησιν. — 5 ⁰/₀ ἐν ἔτος.

Τόκοι καταθέσεων :

Διὰ καταθέσεις	ἀποδοτέας	εἰς πρώτην ζήτησιν	3 1/2 ⁰/₀	ἐτησίως
»	»	»	μετὰ τρεῖς μῆνας	4 ⁰/₀	»
»	»	»	μετὰ ἓξ μῆνας	4 1/4 ⁰/₀	»
»	»	»	μετὰ ἓν ἔτος	4 1/2 ⁰/₀	»
»	»	»	μετὰ δύο ἔτη	5 ⁰/₀	»
»	»	»	μετὰ τρία ἔτη καὶ ἄνω	5 1/2 ⁰/₀	»
»	»	εἰς χρυσὸν 1/2 ⁰/₀ ὀλιγώτερον.			

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

1) Εἰσαγωγὴ καὶ ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἐπὶ προμηθείᾳ.—2) Γενικὸν Πρακτορεῖον Γαλλικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας ΦΟΙΝΙΞ Πυρὸς καὶ Ζωῆς.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ

1) Εἰσπράξεις ἐνοικίων.—2) Διαχείρισις περιουσιῶν.—3) Ἐκτέλεσις διαθηκῶν.— 4) Γνωμοδοτήσεις καὶ συντάξεις συμβολαίων.